

Crni Biser, Navigator i Fahrer do Transfagarasan Ceste (i nazad)

- BMW R65 RT kao Crni Biser (CB)
- Nataša kao Navigator
- Danijel kao Fahrer

13-15.08.2010.Nova godina, novi godišnji odmor, novi izazov.

Uskoro će proteći dvije trećine ove godine, vrijeme je za godišnji odmor. Nekako imam osjećaj da taj pojam GO nije svima jednak. Dok jedni isključe u potpunosti posao u tom razdoblju, drugi samo gledaju da samo što više smanje njegov utjecaj a nikad im iz glave ne izlazi. Mi nažalost, kao što pretpostavljate, spadamo u drugu skupinu. Kada se tome pridoda pregršt hobby zanimanja koja traže stalnu pažnju, i pokoji građevinski projekt, postaje jasno da planiranje godišnjeg nije lak zadatak. I tako je svake godine, no ova je zbog još raznih sitnica i krupnica najteža do sada.

Nikakvog planiranja prije 13.08. nije bilo. Samo ideja da se krene na novu Top Gear najbolju cestu na svijetu. I toj trojici klauna bih imao za reći pokoju. Taman ubijemo naše kljuse u osvajanju najbolje ceste svijeta (po njihovom skromnom mišljenju), još uživamo u napravljenom, kad oni bez imalo grižnje savjesti tu titulu daju drugoj. Nije fer, pa to je kao da se hvalim da sam kupio novi auto ali prošlogodišnju liniju. Ali, neka, ima to i svoje prednosti. Taman smo imali o čemu razmišljati, novi izazov. Ali nismo o tome uopće ozbiljno razmišljali. Nakon Grimselpass-a od prošle godine, kad je naše kljuse ostalo bez kopita, korišten je samo u lokalnim maltretiranjima do posla ili vinograda. Početkom ljeta je nabavljena nekorištena prednja guma, ali vrlo starog datuma proizvodnje. Zadnja je stara i ispućana, ali ima još „mesa“ pa nije nabavljena. Nije da sam ja baš osoba koja uživa u ovakvoj situaciji, ali jednom kad sam i pokušao nabaviti novi komplet ispalo je da dosadašnji nabavljač i glavni uvoznik nema guma uopće. Neznam da li je to posljedica krize, ali čini mi se više da je problem s proizvođačem jer mi je kolega potvrdio da i Slovenija ima problem s njima (Metzeler).

Tako sam ja taj izazov nekako potiskivao i gurao u neke kutove mozga koje baš i ne posjećujem često. Našao sam dovoljno zanimacije u pokušajima spašavanja vinograda u ovoj očajnoj godini. Godina (vremenske prilike) je vrlo nepovoljna za konvencionalnu proizvodnju, a za alternativne metode, koje si ja sam kemijam, posebno. Uz izazovni posao, konačno smo nešto započeli ove godine vezano i za smještaj vozila, Navigator je svako malo u bijelom svijetu, a zub vremena ne spava, i tako jedno s drugim uspješno je izazov držalo dalje od misli. Neke druge, životno bitnije, stvari su dobile prednost. Sve do pred koji mjesec, kad smo uspjeli ukrasti dva dana, sjesti na motor i odazvati se prijateljima na more.

Napunili bisage, sjeli u sedlo i krenuli na cestu. Boli ruka, boli guzica, ali smješak se vraća. Koji smo mi čudaci, to je teško za opisati, no, tješi me činjenica da nismo jedini, ima nas puno, ma koliko mi šutjeli o tome. No, i motor, iako zapušten i prljav, kao da baca okove sa sebe i propinje prvu stranu, guta hladan zrak i leti cestom. Istina, da budem iskren, skoro je i bilo letećih situacija, ali ne njegovom krivnjom. Kad je i povratak prošao bez ikakvih problema palo je u vodu svo skrivanje misli o Rumunjskoj. Što ako je guma ispućana, neće valjda. Pa i motor je generalno star, uvijek može biti neki problem. Ako se ne proba, onda ću se morati svrstati u kategoriju ljudi kojim se život sastoji od propuštenih prilika i žaljenja zbog životnih odluka. Iako to nitko ne želi, u ovo današnje doba sve manje ljudi vidim da ne spadaju u tu kategoriju.

Svoje sam misli nekako uspijevao sakriti od Navigatora, ali ne i od sebe - vjerojatnost za ostvarenje je rasla iz dana u dan, ali nije to značilo da se radi ikakvo planiranje. Došao i petak trinaesti, zadnji dan rada pred GO. Ustajem sat ranije nego obično kako bih otjerao auto na pranje i čišćenje prije posla. Treba nam za svadbu koja pada na moj rođendan, a ja neznam ni mladence, kamoli ikog drugog. Ne volim ići u svadbe ni prijateljima, no ovo je prvi puta da idem nepoznatima. Zna to i Navigator, zna i to da nisam najbolje volje kad ustanem, posebno ako je izvan standardnog vremena ali svejedno ima more pitanja bez i jednog odgovora. Tu je puklo, pale su neke riječi koje nisu za javnost, ma koliko bili otvoreni i završilo sa teškim knedlama i pokojom suzom. Tmurno vrijeme i ozračje nastavilo se cijeli dan. Svatko od nas pokušava završiti što više posla i što mirnije započeti odmor, ali burna rasprava, koje se nebi

postidile ni najiskusnije selske babe iz Zagorja, ne jenjava. Pršti sve od lijepih riječi na chat-u. Nisam zbog toga ponosan, što ja mogu što sam uvijek u pravu i sve radim najbolje ☺? Teško to pada Navigatoru.

Uz tako treniranje malo izgubljenih vještina pregovaranja, optužbi i prebacivanja krivnji, lagano pokrećem Google Maps kako bih uopće dobio dojam gdje je ta cesta. Ispada da nije daleko, možemo preko Srbije, a možemo i preko Mađarske. Kopam dalje, ima i hotela na Internetu, cijene su čak i na Internetu prihvatljive. I to sve u 10 minuta surfanja. Na blef u poslovni mail kolegama u Srbiji stavljam pitanje vezano uz neku destinaciju kod njih gdje bi mogli odmoriti i prespavati. Odgovor koji je došao ću zasad prešutjeti, ali moram priznati da me oborio s nogu. Za mene je to bilo dovoljno. U glavi sam složio kockice, detalji su ionako Navigatorov posao.

Odradio sam zadnji dan na poslu, zarakijali se s društvom za rođendan do ranih sati u birtiji, za rođendan si kupio 100m2 lima s filcom da pokrijem smještaj za vozila, odradili i svadbu. Oni koji troše vrijeme na čitanje ovakvih gluposti sigurno imaju i jedno pitanje. Odgovor neće biti direktan, ali može se pročitati iz jedne narodne – „Poslije kiše uvijek dođe sunce“, a ja ću dodati da i nebo izgleda puno čišće i zrak ima bolji miris.

Sad se radi grubi popis što još sve treba odraditi prije puta vezano i nevezano za njega. Navigator treba riješiti privatne i poslovne obveze, te probati organizirati čuvanje ljubimca. Treba napraviti i kostur puta, provjeriti da li su potrebne rezervacije i slične gluposti. Ja sam si zadao košnju trave u vinogradu i oko njega, dopremanje limova, kao i grubu pripremu motora. Slomio mi se desni retrovizor, pa sam ga već u subotu lijepio i krpao. Motor je generalno zapušten, moram ga barem ugrubo oprati, provjeriti ulje, prednje kočnice, napumpati gume. Bilo bi dobro kad bih uspio opet nabaviti nosač za fotoaparatus kako bi mogao snimati dionice vožnje, iako, obzirom da se sav trese i dosta jače nego prije, snimanje i nebude nešto uspješno. Zbog ovog bih morao malo provjeriti i stanje svjećica i fergazera koje nisam dvije godine dirao. Imao sam ideju odvesti ga na udešavanje kod prijatelja koji ima potrebnu aparaturu, ali zbog svih tih obaveza nikako da stignem. Nadam se da mi to motor neće (pre)skupo naplatiti. Planirani polazak je 18-tog. Već danas, tri dana ranije, mogu zamisliti navrat/nanos spremanje, vaganje i odradivanje zadnjih poslova. Da je bolje, ne vi valjalo ;).

Navigatorov kutak

Početak 2010 pa do 15.08.2010.

Zbrojeno ne samo u vremenu koji je u naslovu teksta nego i puno duže, nalazi se puno više toga a osnova je , kao i kod svih ljudi valjda, da pokušavamo jedni druge podržavati u svemu i dijeliti njihov svijet. Ja za sebe ne mogu reći da sam neki ljubitelj auta i automobilizma, ili možda je bolje reći da to nisam bila, no to je bitan dio Fahrera-ovog svijeta i ja sam odlučila da to želim dijeliti s njim. Od tuda je u mom životu krenula vožnja motorom, oldtimer-i ali i gledanje Top Gear-a, a ti „nesretnici iz Top Gear-a“ evo već dvije godine uspijevaju okupirati našu pažnju i u glavu nam staviti kojekakve ideje, a čini se da ćemo ih i ove godine u jednoj podržati. Put u Švicasku prošle godine je bio zahtjevan ali i prekrasan, još uvijek kad padnem duhom gledam filmove vožnje koje smo snimili i njima si hranim dušu. Zapravo sam bila sretna kad su trojica veseljaka iz Top Gear-a našla novu najbolju cestu na svijetu jer time su nam riješili pitanje kamo na vožnju 2010. No 2010. je za nas za sada puna izazova, danas se kaže izazov a ne problem jer problem ne zvuči lijepo. Bili izazovi ili problemi, bili smo i još uvijek smo okupirani koječime, uglavnom stvarima koji jako napinju tkanje naših života, kako kao pojedinaca tako i naše mini-SLA zajednice. Putovanje u Rumunjsku je još živjelo kao lovačka priča, kao i ideja da u travnju/svibnju odemo do Gibraltara, motorom naravno, Žučom do Padove, Crvenim na Grossglockner. Sve su to bile lovačke priče za dokonu zabavu u društvu i film u glavi u kojem bježimo od stvarnosti i samo se vozimo. I onda nas je odnekud, iznenada zaskočio godišnji odmor. Sve moje kolege su tjednima prije imale razrađen plan za svoj godišnji odmor, rezerviran smještaj, a ja sam se još uvijek držala te slabše ideje o

Rumunjskoj iako o njoj Fahrer i ja međusobno uopće nismo pričali. Mislila sam da je od nje odustao, umoran od svih šamara koje smo popili ove godine, a evo sad kad sam pročitala što je on napisao shvaćam da je i on o tome mislio na isti način kao ja. Vjerujem da smo ove godine najmanje spremni za put, nismo se uopće vozili, ja imam ozbiljnih problema s leđima, motor nije bio na ozbiljnom sistematskom već neko vrijeme, čak ni gumu ne možemo kupiti iako nismo pitali koliko košta (na nekim stvarima ipak ne štedimo). Ali ako ćemo tako gledati, nikada nećemo biti spremni ni za što i moći ćemo samo pričati prazne priče kako smo nešto htjeli, na koncu: „How hard can it be?“ :o)

Opterećena poslom i time što već kronično kasnim sa svime što radim, i što ne mogu stići obaviti te ću morati odrađivati na godišnjem, krećem u ofanzivu i naravno, vrlo prigodno dešava se jedna od rasprava epskih razmjera ali barem nas pročišćava, pustili smo si zlu krv. Na večer se s drušvom solidno zalijevamo, već dugo nisam naručivala duplo i još pila cugu koju frendica nije mogla procesirati, ali pomaže, stres polako odlazi. U subotu je već sve izgledalo drugačije, opet smo ušli u sinkronizam i okvirni je plan pao. Čak ni svadba na koju smo išli, a na kojoj smo imali samo „Poznatu curu u belom“ i jedan bračni par za koji se tijekom večeri ispostavilo da mi je blizak rod, nije bila naporna, barem meni. Malo smo odmorili i svatko na svoju stranu, treba se spremirati, ove godine doista namjeravam prije puta leći barem do 12, prošle godine sam u više navrata skoro zaspala na motoru što i nije pametan potez obzirom je prvi dio puta bio po autocesti. Na koncu, bitno je da imamo nešto novaca, dokumente i dobru volju, a za ostalo ćemo se valjda nekako snaći. I da ostavimo kućnog ljubimca u dobrim rukama :o) to je također bitno jer bi nas mogao „zaklati“ na spavanju kad se vratimo ako ne bude zadovoljan tretmanom. On je kao i mi, dobričina ali grize i grebe svakom prilikom, i nikada strance, samo nas njegove najdraže gazde, koji ga maze i paze.

16-18.08.2010.

Ponedjeljak, ja skroz zaboravio da je svetac moje majke. Prošle godine prije puta iskoristio priliku da zatražim pomoć i s visina. Ove godine ništa od toga. Nisam baš osoba koja odlazi u crkvu, ali nije mi baš ni bilo drago. Sad nam je pomoć i potrebija nego prošle. Opet se zujalo noćas u birtiji, pa ni buđenje nije po izlasku sunca. Sve se tješim da je rosa u vinogradu pa da ionako nebi uspio ništa raditi. Kad sam i uspio uhvatiti zalet, trčao sam gore dolje za kosilicom tako da je duša išla iz mene, jer su nebo sve više prekrivali sablasni oblaci. Jedva nekako uspio završiti košnju prije kiše. Nebo me uspjelo otjerati, nije mi se ni to dopalo. Vraćam se u bazu, radim nešto posla i švrljam po Internetu. Vrijeme samo leti, a vani već par sati sija sunce i puše, pa se odlučujem vratiti u vinograd i završiti sređivanje vinograda flaksanjem između trsova, a možda i kositi travu u ostalom dijelu. Negdje oko polovice zvoni telefon, zove vjenčani kum i pita hoću li u ribičiju? Zapamtio da sam poželio, drago mi je da se sjetio, ali ja gledam oko sebe i vidim samo rad, rad i rad i dajem mu odbijenicu, i ni to mi se nije dopalo. Tu sam odlučio da su potrebne promjene, flaksam u najvišoj brzini samo ofrlje, spremam alat za flaksanje, vadim alat za pecanje i eto me u dobrom društvu. Skupčali se na malom prostoru, cigaretama tjeramo komarce, gubimo crve, udice ostaju na granju, neki skoro padaju u vodu od zagriža „velikih“ riba. Dobro je, konačno nešto što mi se dopada, pa čemu služi godišnji odmor?

Za utorak imam puno planova, a najviše me brine transport limova za nadstrešnicu koji su dužine 7m pa ih moram voziti na prikolici za koju nemam kategoriju i koja baš i nije za osobni automobil. Čak mi ni spoj struje ne odgovara, pa kad palim desni žmigavac na prikolici se pali lijevi. Sve su to pokazatelji da bi trebalo odustati, ali takvo nešto nije prihvatljivo. Nisu čak ni u tvornici vjerovali da je moguće osobnim autom odvesti takvu narudžbu, iznenadili smo i njih (he, he). No, limovi su dopremljeni, i moj plan za selo je odrađen, vrijeme je krenuti za Zagreb i početi s pripremanjem motora. Navigator „grize“ iako ne kužim zašto, moguće da po običaju nisam na nešto reagirao kako je bilo očekivano.

Spuštam se na parking, raspripremam alat i kreće inspekcija. Motornog ulja ima dovoljno, desna svjećica kao nova, lijeva masna. Ma sve je to super, malo ih očistim i vratim. Otvaram i čašice od fergazera, bacam eventualnu vodu i vraćam nazad. Slijedi pranje kod susjeda. On pruža infrastrukturu, i radi s mini wash-em a moj je ručni dio. Imao sam još na umu podmazati sajle, ali u kvartu nisam uspio pronaći mast u nekom manjem pakiranju pa sam samo natočio gorivo i napumpao gume. Motor spreman. Već dugo nije ovako sjajio.

Sad slijedi spremanje koje mi uvijek teško pada. No, ove godine mi se sve čini laganije. Čistim kofere, mažem čizme, stavljam stvari na vrpce. Pakiranje odjeće prolazi u trenu, sadržaj mojeg bočnog kofera poluprazan, ukupna težina ispod 3kg i sa kišnim odjelom koje nikad nije ni stalo ovdje. Ni tank torba nije popunjena, uspijevam fotić ugurati u nju. Ne režem toliko kilažu zbog zadnje gume, koliko zbog toga što sam se skuhao prošle godine u

Švicarskoj. Malo me brine hladnoća, ali ako bude kriza obući ću sve što imam pa što bude bude. Na kraju mačak shvaća da nemam stvari za topcase, pa ga on zauzima. Da dobijete dojam veličine mačka, kutija je 48l obujma ☺.

Neznam kad će mi usfaliti nešto, ali planirano trajanje puta je 5 dana, u najgorem slučaju to pravi muškarac može obaviti i u jednim gaćama, a ja nosim dvoje (he,he). Svo ovo trčkanje i putovanja zadnjih dana – skupilo se i preko 1200km u tjedan dana – uzelo je danak, zaležem u kadu i dremuckam. Zbrajam i podcrtavam, i izgleda da je sve na mjestu, spakirani smo, ne mogu vjerovati, zar je to moguće?

Planiram polazak za 6, najkasnije pola sedam. Neznam ni sam zašto, imamo vremena, ali nešto mi govori da treba rano krenuti. Plan dobar, realizacija loša. U 6 još sjedim na klozetu, prebirem po telefonu.

Uspijevamo krenuti 15 minuta prije 7, pola sata prekasno. Shvatili smo to kad smo zapeli u koloni povratnika na posao, kamiona i kombija. Malo se pokušavam provlačiti, ali motor ili Navigator loše reagiraju i teško ih kontroliram, valjda sam već i ja malo zahrđao. A jutro ko iz snova, hladan zrak čak probija i ratni oklop i pruža ugodan osjećaj na koži. Da je

malo hladnije morao bih se dodatno oblačiti, odmah mi je bilo jasno da je Navigator u malim problemima ali štiti, valjda je želja za vožnjom veća od mogućnosti prehlade. Nakon par kilometara sam shvatio da sam slijep u retrovizore. U pranju/krpanju ih nisam dobro naštelao, ali sam ih bogovski zategnuo pa si ih ne mogu ni podesiti u vožnji. Nema veze, mučim se ali ne želim stati odmah na početku. Tako poluslijep uspijevam odvoziti skoro do Slavenskog Broda, stajemo na odmorištu, Navigator traži hranu, kavu i piće, a ja šarafim na parkingu. Ne smeta mi to uopće, jer osim toga motor dobro reagira i bez problema drži zadani ritam. Brzo nastavljamo prema granici sa Srbijom, ali mene kao da je netko začarao. Kapke ne mogu držati otvorenim, žiroskop mi divlja, pravac održavam krajnjim naporom. Što je uzrok, nemam pojma, ali otvaram vizir, uzimam puna pluća zraka, pokušavam mijenjati ritam vožnje i ništa ne pomaže. Kako bi rekla Mica Ubica, pao mi sistem. Bio sam na rubu da stanem na nekom odmorištu i zalegnem pored motora. Možda sam i trebao, ali nekako sam uspio dovesti do zadnje benzinske u HR, ovo mi je najteže odvezenih 100km u životu. Tankiram motor, nisam ni shvatio da sam već skoro na rezervi. Pije makina kad ju se tjera. A pijem i ja, Coca Colu koristim kao prvi nivo borbe protiv malaksalosti.

Krećemo dalje, malaksalost kako došla, tako i otišla. Ulazimo u Srbiju, krećemo prema Beogradu, više zbog toga što imamo viška vremena, nego stvarne potrebe. Držim sporiji ritam jer je cesta osjetno lošija, a i temperatura je porasla pa se teže hladimo. Malo nas gledaju, jer motoristi baš i nisu česti, a malo i mi njih gledamo jer nije rijetkost na autoputu susresti kakvog starog Yuga kojem je zadnji most posvađan s prednjim, da ne spominjem posebno da sam već i zaboravio kakav je pogled na Skalu 55.

Ulazimo u Beograd, kraj nas vozi neki pristojan lik u Octaviji, spušta prozor, maše i pozdravlja. Moram priznati da nisam imao vremena zagledati, ali sumnjam da se znamo. U stranoj državi (koja to nije uvijek bila), čije građane malo pa malo netko nalupa kad dođu kod nas na more, ili im zagrebe imovinu, ovo je više nego što bi itko mogao očekivati. Ja to pripisujem našem Crnom Biseru koji kod mnogih budi sjećanja kad su ih milicioneri kao mlade delikvente naganjali s ovakvim pilama. Sa snalaženjem nemamo problema, ali imamo s održavanjem i radovima na cesti, koji su nam zatvorili standardnu pristupnu rutu. Ovdje je već zatopljilo dobrano, i osjećam kako mi znoj puni pamučnu majicu, ali ne mogu si pomoći, zapeli smo u koloni koja više stoji nego gmiže i nema strujanja zraka.

Stajemo prvo kod skupštine, ali nije prizor za slikanje jer se renovira i sva je u skelama. Slikanje nije ni bilo planirano, ali bi kao bonus odlično sjelo. Šteta. Iduća postaja je parking u blizini partner firme, putem nas prijatelj motorista pita da li trebamo pomoć. Što reći? Neznam da li tako zbunjeno izgledamo, ili je to samo solidarnost između motorista. U svakom slučaju, odličan je osjećaj. Stajemo, otvaram jaknu, a jak vlažan zrak izlazi ispod, očekivano. Prolazi pored mene neki deda, gleda me i mjeri, ohrabruje se i prilazi. Nisam ni mogao sanjati što će pitati, a on pita „Čija je to uniforma?“ Ja zbunjen odgovaram da nije uniforma nego radno odijelo (hehe). Nije uvjeren, nešto mrmlja, spominje sklad s motorom i odlazi dalje. Ja si zacrtao popiti hladno pivo u Beogradu, i nisam odustao dok nisam i ostvario. Mogu reći da mi je i dobrano pasalo.

Putem dalje, na semaforu, dolijeće pitanje iz Taxi-a „Jel to R80?“ U kratkom razgovoru mnogo toga je rečeno, čak sam i saznao da je cijena mojih fergazera 400€ komad. Na to sam u šali zamolio da mi ih ne skidaju (haha). Na sljedećem semaforu mlada curica romskog porijekla s povezom preko oka i bebom u rukama mjeri motor i gleda tank torbu. Nemam što bi mogao dati, pa dajem Coca Colu koja je bila u njoj. Vidim da i dalje mjerka, čak i rukama kreće u napad na nju. Na brzinu joj objašnjavam da nema tu ništa za nju, posebno ne dodatak za bezolovni benzin koji je stršao ☹. Dobivši dobre upute, nastavak puta i izlazak iz Beograda je prošao bezbolno, vrlo brzo smo prašili po Vojvodini. I to mislim doslovno prašili. Koliko se maksimalno vozilo po autoputu toliko i po ovim lokalnim cestama. I nismo bili najbrži. Voze „lale“ ko sumanut, cesta je sva prošarana tragovima teških kočenja, blatom s pokrajnih njiva i zakrpama, pa mi nije baš lako odvrnati sajlu plina, otvaram oči, namještam senzore opasnosti na najosjetljivije i prašim. Ne smijem ni napisati koliko malo vremena nam je trebalo do destinacije za kraj današnjeg dana. Prije samog dolaska odradio sam tankiranje kako bi ujutro bilo sve spremno za nastavak. Ovdje još ima olovnog benzina i sa ushitom ga ulijevam, nadam se da će CB biti sretan.

A cilj današnjeg dana je zamak Fantast pored Bečeja. Ludo smireno mjesto, s ergelom konja, daleko od životne gužve. Idealna lokacija za okrepu i odmor.

Ja se veselio smještaju u štaglju (sad se to zove depadansa), ali Navigator-u je to bilo ispod standarda, ipak je ona potomak jednog od nastarijih crnogorskih plemena pa nas smjestila u dvorac. Odmah tražim da se i džokej nahrani, jer je već kasno popodne, a energetska pločica, koju

je Navigator nabavio u DM-u, nije bila ni ukusna ni korisna. Čim sam ih vidio među stvarima za put, nisu mi sjele. Ne volim isprobavati takve stvari putem, sretniji bi bio da se radilo o provjerenim markama, ali nisam htio natezati i ovako napete odnose s Navigatorom, ionako stalno tvrdi da ja samo prigovaram. Ostaje za vidjeti kako ću proći s drugima, ima ih raznih, no nekako nemam povjerenja u one koje su od jogurta, a voze se na ovoj vrućini s nama. Za mene je stigla plata miješanog mesa s roštilja (nema do mesine), a Navigator je ipak odabrao šarana, plus naravno šopska salata. Jelen pivo je korišteno kao katalizator. Cijena? Cca 12€ - za to ne možemo pojesti pizze uz piće u Zagrebu. Kako u mojem selu nema

više krava, a sve manje je i uzgoja domaćih svinja, tako sam ja zaboravio kakve su napast muhe. Ovdje ih ima u izobilju, sretan sam što su mi refleksi još dobri i rješavam njih par koje su se uspjele probiti u sobu.

Nakon večere smo krenuli fotićem u šetnju. Dvorac je okružen ogromnim drvećem i nema baš puno kutova za slikanje. Nedavno je protutnjao tornado, od tada ne radi WiFi i Internet veza, ali je i okućnica puna iščupanih stabala.

Pogled s kule je **fantastičan**.

Inače, do dvorca se može jedino pješke, nema nikakve prilazne ceste, a mene cijelo vrijeme kopka kako

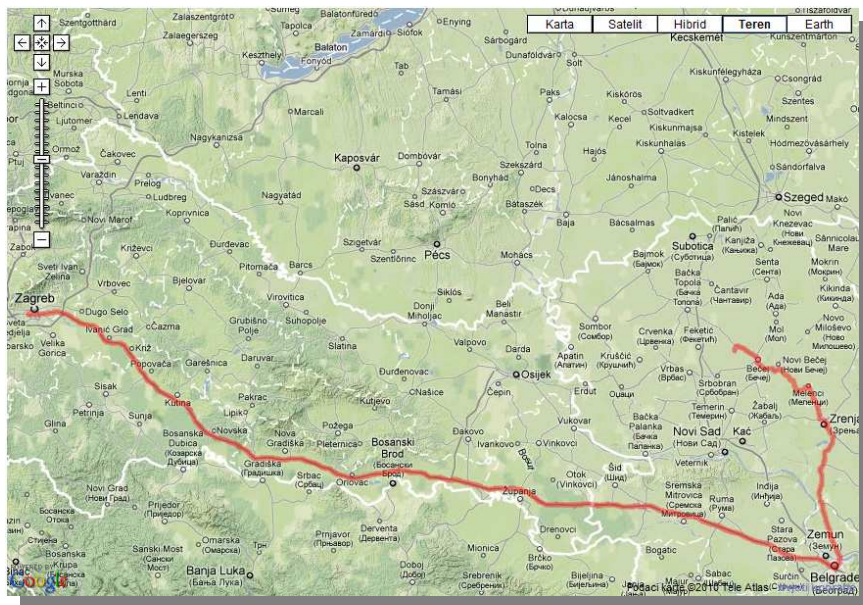

napraviti sliku motora s dvorcem u pozadini. Na kraju sam i uspio nekako, sve sam gledao kad će me netko otjerati, ali ništa od toga. Osjećao sam se kao dijete kad uspije potajno otvoriti teglu pekmeza i prstima ga jesti.

Pala je i molitva u kapelici Sv. Đorđa (koje li slučajnosti, njegovo ime mi nije bilo suđeno, ali ga majka još i danas

koristi). Po naški je to Sv. Juraj, onaj koji je po jednim pričama ubio zmaja, dok je po drugim pripitomio zmaja. Kakve li slučajnosti, Navigator se ponosi svojim zmajem na leđima (haha), a ni narav mu ponekad nije daleko.

Tek sam sad shvatio da me današnjih 550km dobroano protreslo i da sam prilično umoran. Ruka čak i ne zateže previše no svejedno dobija poseban jastuk za odmor, ali leđa i noga bole. Fali kondicije. Odlučujem prispavati dok Navigator piše svoj dio teksta, vrlo brzo sam i sebe probudio hrkanjem. Proradila je i večera, popio bih kantu vode, da nisam lijen otići po nju. Ova s pipe ne ulijeva povjerenje. Tekst je napisan uz paralelno praćenje utakmice Partizan-Anderlecht, nekoliko dnevnika i vijesti, jednog Soprana itd. – potrajalo je to. Ipak, treba leći i nastaviti odmor. Sutra nas čeka puno kilometara a ništa autoputeva. Bit će jahanja.

Statistika
ukupno: 550km
pr. brzina: 59,66km/h
top speed: 126,9km/h
Početak: 6:40
Kraj: 15:54

Navigator 17-18.08.2010.

Pripreme su pri kraju, još malo zategnuti stan da prijatelji/obitelj koji će paziti mačora ipak steknu dojam da sam žena koja stiže sve (zamalo). Još sam kratko otišla i do posla ostaviti autogram na nekim dokumentima i isprintati nam mape i to je manje više to. Ostao je još takmičarski dio, a igra je i ove godine ista, tko će ponijeti manje stvari – i ja gubim za više od kilograma, opet. Stvari stoje u, na izgled, neredu na podu i onda nastupa scena koja me svaki put baci u depresiju, mačak ulazi u kofer u nadi da ćemo tako shvatiti da i njega treba ponijeti sa nama, i na koncu i zaspe u koferu :o(

Stvari su spremne, koferi zatvoreni, odjeća za put odvojena, ostalo je samo još naspavati se. Na žalost iako sam išla spavati na vrijeme, jako loše sam spavala i budna sam i prije no što je budilica zazvonila i to s glavoboljom, ali nema veze, zašto bi ovaj put bilo drugačije. Krećemo s nekih pola sata zakašnjenja i doista ne znam zašto, bili smo spremni, više smo se vrtili u nekim praznim krugovima. Ako se po jutru dan poznaje ovaj put neće biti lagan, ne ide nam, ni motoru ni nama. Već na prvom semaforu motor se ugasio i za mene laika izgleda kao da neće upaliti, no nakon što sam uočila da se Fahrer saginje shvaćam o čemu je riječ, motor treba i gorivo a Fahrer mu ga je zaboravio jutros dati. Zagreb nas ispraća u najboljem izdanju, gužva od Vjesnika pa skoro do BMW Tomića, ekipa iz Zrinjevca kosi travu pa su si zauzeli jednu traku, privremeno ali dovoljno da naprave solidno veliku gužvu. Mi se ljuljamo „kao mala lađa na veliki okeani“ :o) dok nas Fahrer provlači između auta i njihovih vozača koji nikako nisu oduševljeni time što radimo. Nismo izašli iz grada a ja sam barem jednom lupila svojom kacigom po Fahrerovoj kacigi uz propratno oduševljenje praćeno tradicionalnim hrvatskim pozdravom „pas ma.... „, nikako ne izgleda dobro, ali što sad krenuli smo.

Dolazimo nekako do autoputa i taj dio svih naših putovanja je uvjerljivo najnezanimljiviji, ne znam šta Fahrer vrti po glavi ali ja prežvakujem kojekakve filmove, recikliram ideje i radim sulude planove a na koncu čega mi se uvijek prispava. Srećom Fahrer i ja se jako dugo znamo pa i on zna protumačiti moje ljuljanje kao znak da je vrijeme za kavu i malo šetnje. Kratko stajanje za hranjenje, kavu i neizbježno „čišćenje“ e-mail poruka i možemo dalje. Sasvim neočekivano vani je prilično hladno, sad se već grizem što nisam ponijela topliju opremu jer ako je mi je hladno na autoputu prema Beogradu, kako će mi tek biti hladno u Transilvaniji? Nedugo zatim ponovno stajemo, zadnja benzinska prije granice sa Srbijom, mene je kava razbudila ali Fahrer poseže za coca-cola-om što je potez očajnika u njegovom slučaju, i njemu se jako spava. Tu još malo stojimo jer ja moram još neke stvari čuti vezano uz posao a zatim možemo dalje. Tu smo se i dogovorili da ćemo ipak ići u Beograd posjetiti Fahrer-ove poslovne partnere. Na nekih 30-ak kilometara do Beograda palim i navigaciju na iphone-u, i nakon malo vožnje naprije-nazad-u krug, stižemo do cilja. Malo se družimo s ekipom, Fahrer im otima nešto promo materijala i možemo dalje k dvorcu u kojem smo si po preporuci rezervirali smještaj. Sad je već i prilično toplo, nije strašno ali nije ni ugodno. Do dvorca Fantast dolazimo bez nekih problema, malo uz pomoć iPhone-a, malo uz pomoć mapa koje sam isprintala. Dvorac je opremljen za smještaj turista ali sve je to tako pionirski, ili se barem meni tako čini. Imali smo sobu rezerviranu u nečem što zovu depandansa no od te sobe odustajem jer miriše grozno, na ustajalo i staro, posteljina je, iako čista, potrgana, bojler ne daje znake života ... ništa strašno i ništa posebno ali eto razmažena sam. Uzimamo sobu u dvorcu i ta je sasvim pristojna, precijenjena ali pristojna. Za večeru šaran, šopska salata i Jelen pivo, obilazimo dvorac i pada kratki fotosession, našeg dragog motora naravno, i nema više snage za puno što. Dok pišem Fahrer oduzet hrče kraj mene iako je tek 8 sati na večer :o) – stari se.

19.08.2010. Dan 2.

Prijašnji dan nije završio tipkanjem teksta. Neznam što me više iscrpi, vožnja naše kompozicije 500km ili nakon toga pisanje o tome. Tako je bilo i jučer pa sam se nakon pisanja obukao i krenuo jednu zapaliti. Na recepciji novo lice, ali ne izgleda iznenađen, čak nudi da slobodno zapalim i unutra, što ja odbijam i izlazim van. A vani prekrasna noć, nebo puno zvijezda, sve puno zvukova prirode koji me uopće ne smetaju. Na ogradi spava mačka koja nestaje u noći čim sam joj se pokušao približiti tako da nisam imao društvo i brzo sam završio luftanje. Krećem nazad i pitam recepcionera da li mi može nabaviti vode za piće. Naravno da može, otvara praznu sobu i otima za mene dvije flaše. Beskrajno sam mu zahvalan jer me još večera „kuri“.

Kako sam se sklopčao tako sam i utrnuo u san, i ne sjećam se više ničega do jutra. Mogao je pored mene tutnjati Dracula, kakav vitez odrubljene glave, Casper ili četa vilenjaka, ja to nebi primijetio. Ali zato Navigator ima mrave u guzici i leđa nagrizena zubom vremena, pa mi ne treba budilica. Dobro je, ne osjećam se loše, nema veze što sam spavao 5-6 sati. Ne sjećam se više čime smo prikratili vrijeme jer doručak počinje tek u 7:30, mislim da sam buljio u televiziju, i provjerio kakva je situacija s uljem u motoru jer sam ga jučer držao cca 4h na 5000 okretaja bez milosti.

Doručak. Opet novo lice, ali ljubaznost ista. Sve može. Odabirem jaja na oko za doručak, dolazi njih ni manje ni više nego četiri i to king size. Neka, treba se najesti kad je prilika, tko zna kakve su energetske pločice koje su nam ostale u zalih. Navigator se precijenio, ali nema veze, danas mačak ne bježi od nas, zna i on da je sad prilika za izmoliti nešto za pod zub. I pošlo mu za nokat, ogrebao se za Navigatorov omlet s jajima i kruh. Natrpao se lijepo, pa se popeo na stolac do nas i zadovoljno preo. To nas podsjetilo na našeg plemića kojem samo premium vrećice pašu. Potrajalo je to jutarnje uživanje u zraku, uz gugutanje golubova pa se na brzinu spremamo i treba krenuti, sunce već grije, već je debelo prošlo 8 sati a pred nama nepoznato. Nisam uspio prije puta ni s kim popričati kako bi to moglo izgledati, ali koliko strašno može biti, ipak su oni u EU.

Vjerujem u Navigatora, njegov iGo i isprintane mape, pa uopće ne gledam itinerar puta, saznat ću putem. I bez pogovora, skrećem prema komandama. Tutnjimo Vojvodinom, dovoljno je još hladno i nikako da se motor ugrije do temperature kao inače. Nije mi dugo trebalo da shvatim da sad ide na olovno gorivo, koje ga hladi i drži konstantno na desetak stupnjeva niže od bezolovnog. Kad bi barem stalno mogao točiti olovno, ili da naprave neku dostojnu zamjenu, ne bih štedio na tome sigurno, kad mu tako paše. I tako ja vrtim u glavi svašta, malo razmišljam i o tome kako nemam forme i do koje mjere će ići bolovi u lopaticama i zatezanje desne šake kod mene. Nije baš pametno krenuti na ovakav put bez treninga i kondicije, ali sad je kasno o tome kukati. Proletila pored nas i Kikinda, Rumunjska već miriše, Arad je u Navigatorovom planu, mada su mi prije puta spominjali Temišvar kao prolaznu točku.

Navigator nije ni shvatio kad sam stao i u komunikaciju ispustio „Ovuda nećemo proći“. Gledam rampe ispred sebe, skoro da bi mogao pljunuti u Rumunjsku, ali koliko mogu videti s te strane raste trava i ne izgleda korišteno. Granični prijelaz je zatvoren! Kasnije smo saznali da radi samo jednom/dvapat mjesečno. Krasno, bravo iGo i Google Maps. No, ipak je ovo kraj ljubaznih ljudi i nije im teško pomoći barem uputama. Lik je gulio armiju u kasarni na Varaždin Bregu, čuvao je podzemna skladišta. Što reći, neke stvari, poput VŽ oznake na registraciji, su neprocjenjive.

Sad vozimo na upute, sunce je na pravoj strani, idemo premo jugoistoku, sve je super lik objasnio, ali sam ga zaboravio pitati za kilometražu pa sam malo nesiguran da li smo još na pravom putu. Za provjeru stajemo opet i pitamo lokalce, sve je OK, samo što ima još dvadeset kilometara. Ništa strašno, dodatnih 30tak ukupno do novog prijelaza. Kad smo mu se približili (znamo po znakovima), odlučujem dotočiti olovno gorivo dok je još dostupno pa stajemo. Sve se čini ok, gorivo dotočeno, nekak mi se čini da troši

malo više, ali to je zbog problema s lijevim cilindrom za koji sam siguran da ne radi najbolje. Dodajem u račun još hladno piće iz špagom zatvorenog frižidera, a Navigator mapu. No, nije to problem, nego mi aparat odbija karticu. Prigodno nemamo ni dinara, ali me to uopće ne uzbuđuje, znam da je ovo zemlja u kojoj još vrijedi krilatica, ljudi smo, dogovorit ćemo se 😊. Ja sam neko vrijeme sumnjao da su informatičari „ukrali“ telefonsku liniju pa zato ne prolazi, ali nije bio problem u tome već u činjenici da su nam sve kartice koje imamo izdane od Zabe koju aparat ne voli. Srećom, tu je American od firme, koji je preko PBZ-a, i s kojim nema problema.

Dok smo mi to sve isprobavali, evo ti novog lika, zna on gdje je Varaždin, bio tamo više puta, prije raspada radio u Zabi na glavnom trgu zagrebačkom. Još malo proćaskali, možda bi on i duže, ali nama (barem meni) se ide dalje, hoću u Rumunjsku, tamo još nikad nisam bio. I želja mi je bila brzo ispunjena. Nikakvih problema nismo imali na granici. Jedino me malo zabrinula reakcija rumunjskog policajca kad smo mu odgovorili na pitanje o našoj destinaciji. Počeo je klimat glavom i kolutati očima, iz čega sam ja zaključio da nas ne čeka lagan zadatak. Nezna on, da mi i očekujemo borbu s cestom i da zbog toga i idemo tamo. A ja nisam znao što me čeka putem do tamo.

Čim smo prošli granicu, sve je izgledalo drugačije, nije prošla ni minuta vožnje a iz komunikacije dopire „Bože, kuda smo mi to krenuli?“ Neznam što je Navigator očekivao, mene nije previše iznenadilo. Cesta je tu, znakovi su tu, što nam još treba? Samo po gasu, mada ni sam neznam kakva su im ograničenja pa čekam prvog zeca da mi pokaže, da steknem osjećaj. Prolazimo i kroz neka naselja, sve su ceste odlično označene, a putokazi izvanredni. Ovo je u rangu Austrije koja mi je do sada bila na prvom mjestu, no rumunji imaju jedan detalj koji me oduševio. Uz cestu, na svaki kilometar, stoji betonski blok na kojem piše ime idućeg mjesta i koliko ima kilometara do njega. Kako meni ni jedan brojač kilometara ne radi, ovo mi je odlično da znam koji imamo ritam. Glavni brojač je odavno prestao, i broji samo kad smo iznad 2000mnv ili je temperatura ispod nule. Meni je to zabavno, kao da broji samo „muške“ kilometre, koje mnogi motori nikad u svom životu ne ostvare. A drugi, pomoćni brojač, ne radi jer sam kod pranja prije puta uspio skinuti magnet s felge koji mu daje impulse – nije mi to prvi put, ali mi je svejedno promaklo.

Vrlo brzo sam shvatio da tu još nešto ne štima. Prolazimo kroz neko selo, a crkveno zvono udara. Gledam na sat motora, koji radi, ali pokazuje točno 11h. Pokušavam saznati od Navigatora u kojoj smo vremenskoj zoni, ali ni on ne zna. Nisam bio siguran, ali kasnije se pokazalo točnim da sam ulaskom u Rumunjsku prvi puta ušao u neku drugu vremensku zonu. Toliko o tome koliko sam se napatovao svijetom ☹.

Sad je već promet zagustio, ali zagustio u pravom smislu riječi. Iz suprotnog smjera dolazi nam nepregledna kolona kamiona i vozila, a u našem nije ništa manja. Ne vozi se sporo, voze i ti kamioni pošteno ali svejedno, mi smo brži ali i teški, pa se moram približiti vozilu ispred da bi imao bolju šansu. No, tu je problem da mu onda ulazim u turbulencije koje mi bacaju motor i glavu lijevo desno. Morat ćete mi vjerovati na riječ da to nije ugodno, posebno kad se vozite 80-90km/h na metar/dva od zadnjeg dijela šlepera, i pokušavate vidjeti da li je čisto iz suprotnog smjera. Znam da je ovo opasno, jer više ne vidim signalizaciju kamiona, i nedaj bože da kamion počne kočiti ili davati žmigavac, mi smo prošlost. A s druge strane, vožnjom iza njega gubimo ritam, što i nije najgore. Gore od toga je što sam iza njega „slijep“ i uopće neznam što se događa ispred. Tako ne mogu voziti jer nemam dovoljno vremena za izbjegavanje rupa na cesti. Cestu nisam zasad spomenuo jer je već i na ovom dijelu bila osjetno lošija od naših, a kamoli zapadnih nam susjeda, ali nije to ništa prema onom što nas čeka. Ali povremeno se pojavi rupa veličine tanjura, a pedalj dubine. To također može biti kobno za našu kompoziciju.

I tako ja odabirem kombinaciju za koju mislim da će nam donijeti manje zla, i u nebrojeno puno preticanja stišćem motor do crvenog, a opterećenje je gotovo stalno u visokom postotku jer su za naš motor to već i maksimalne brzine koje može konstantno održavati. Srećom, unutra je olovni benzin,

samo da mu još jednom napišem hvalospjev. Zaboravio sam napomenuti, da nas promjena graničnog prijelaza dovela do promjene rute, pa sad tražimo prema Temišvaru, a nakon njega Lugoju. Kod Lugoja smo već gladni i iscrpljeni zajedno, motor i ja, pa gledam gdje bih stao. Zemlja je dosta drugačija od naše, ali i zapadnih pa nekako nemam hrabrosti stati u nekoj birtiji i odabirem OMV benzinsku u samom gradu. Ovdje je još rano za tankiranje, pa uzimamo samo sendviče i piće (za mene limunada jer od pive imaju samo Tuborg koji mi ne paše i neko bezalkoholno). Blagajnica oprala Navigatora za duplo, kasnije smo shvatili. U prvi mah je samo komentar bio da nas je ovo došlo kao večera i piće u Fantastu, što nije usporedivo. Bilo je i malo „iskrenja“ u odnosima, jer se ja živ napričah, a Navigator chat-a na BB, i uopće ne sluša, pa svaki put moli da ponovim. WC nije vrijedan spomena, ispod standarda.

Nastavljamo dalje, ali već u gradu nalijećemo na kocke umjesto asfalta. I to ne kao neki spomen starim vremenima, nego kao standardna ponuda. Trese se cijeli motor, jedva držim volan u rukama, Zvonce zvoni kao da je poludjelo. O Zvoncu će biti još spomena pa je red da objasnim kakvo i odakle za one koji nisu čitali prošlogodšnji putopis. Radi se malom zvonce suveniru kupljenom na Grimselpassu 2009, i od tada se vozi s nama i za svaku neravninu ili grabu daje krila jednom anđelu (ovo je iz nekog poznatog filma). Uspjeli smo ostaviti kocke iza nas i počinje penjanje, to meni uvijek popravi raspoloženje, no ne i ovaj puta. Idućih neznam točno koliko kilometara, mislim stotinjak, činilo se kao vječnost. Rupa do rupe, zakrpa do zakrpe, pa opet tako. Užas. Ritam vožnje nije pao, nego strmopizdio, da prostite na izrazu. Jedan dio prolazi kroz šumu, a kao šlag na torti, uz cestu povremeno stoje neki ljudi, kao da prodaju gljive ili sireve, ali ispred svakog stoji i karnister za koji sam ja protumačio da je gorivo. Pa nije valjda, neću valjda tako morati nabavljati gorivo, oni sigurno ne primaju kartice. Odavno nisam vozio ovako očajnu cestu i dionicu, pa cesta Dubrovnik-Cetinje via Grahovo je za ovo avionska pista. Još jednom užas, no nije nas to zaustavilo, samo malo usporilo, a ako vas put ikad dovede u blizinu, nemojte ići na 68A cestu, nije vrijedna toga.

Uspjeli smo, došli smo do bolje ceste, što se rupa i zakrpa tiče, ali tu se vraća problem prometa a treba nam i gorivo. Stajemo opet na OMVu, ali samo po gorivo. Ja točim a Navigator me ostavlja i odlazi u trgovinu. Kako sam ja natočio, ne smijem se maknuti od motora jer ima previše stvari koje ne mogu sve ponijeti sa sobom, i stojim kraj njega. Gleda me blagajnik, a ja ništa. I eto Navigatora na kasi, vidim da ju i blagajnik pita da li plaća gorivo a ona se okreće prema meni. Ja pokušavam pokazati da bi ja platio gorivo ali da ne mogu ostaviti motor, što ona nikako ne shvaća, izlazi van i ne reagira najbolje. A ništa, ulazim unutra, plaćam gorivo, cugu i normalne energetske pločice koje je pronašla.

U nastavku ne pričam previše u eter, sve mi nešto teško. Umoran sam, ubile me neke dionice, vruće je, već je i meni i motoru dosta. Ali nije to ono što je problem. Problem je komunikacija s Navigatorom. Vozimo drugi dan, imali smo i dan priprema, ali odnosi nikako na zelenu granu. Ja znam što misli i prije nego što kaže, no obrnuti smjer nikako ne ide. Ili me ne sluša, ili me ne čuje, ili me ne razumije. I kad misli da je razumjela, obično je krivo. A ja sam taj koji bi trebao lošije čuti jer ona ima otvorenu kacigu i šušti mi slušalica non stop od vjetra. Neznam da li je mislima na poslu, na nekoj drugoj destinaciji, ili je to jednostavno danak napornoj godini i zubu vremena. No, da nije vrijeme za takve misli jasno mi daje do znanja pas koji je odlučio baš ispred nas preko ceste. Ponire prvi kraj od siline kočenja, ali nema udara Navigatora u moju kacigu. Dobro je, barem ne spava.

Zadnja dionica je bila dodatno teška zbog velike vrućine i ulaska u Sibiu, grad koji ima čak i Hilton Hotel. Dugo smo gmizali kroz njega, semafor po semafor. Krajem oka sam spazio i BMW salon što me razveselilo. Ako nešto pođe po zlu, barem pomoć nije daleko, ma koliko koštala. A dodatno, u izlogu se još nazire O2jka u Inka izvedbi.

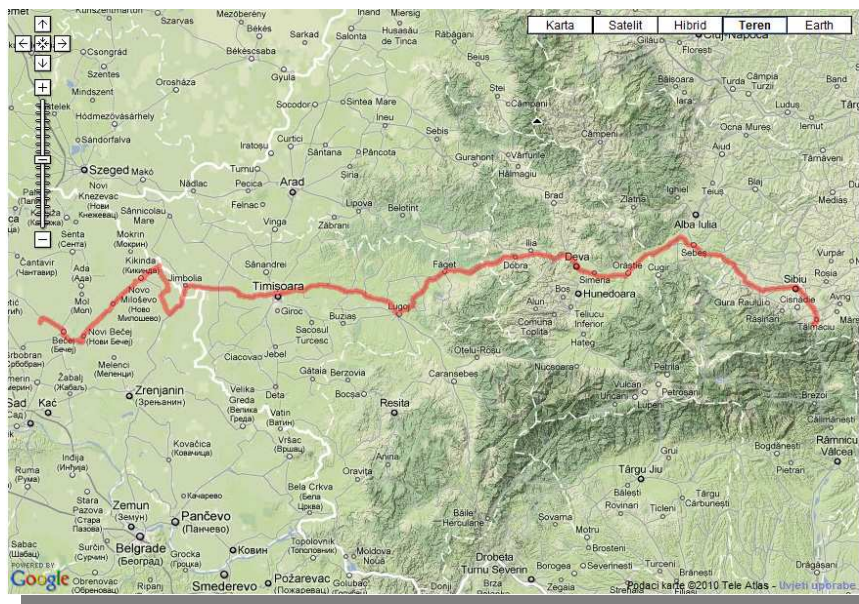
Nakon Sibiu, brzo smo stigli i na odredište koje se nikako ne uklapa u sliku. Do njega putem s glavne ceste troja zaprežna kola sa sijenom koja konji vuku. Cesta je širine poštenog auta, a jedino što se može

vidjeti je crkva. No, stara kuća je renovirana i sređena. Sad je tu udoban smještaj s TV-om i WiFi Internetom (i to ne sporim), uz ponudu domaće klope i pića, po pristupačnoj cijeni. Odlično.

Nakon 9h vožnje i prevaljenih 464km, konačno se može i motor odmoriti. A meni ruke vibriraju kao da sam flaksao cijeli dan. Javljam se na forum, čak sam se preko Skype poziva javio starom i kumu, ali nemam snage da napišem tekst već samo natuknice i to kad je Navigator već spavao. Sutra je veliki dan.

Statistika
 ukupno: 464km
 pr. brzina: 50,46km/h
 top speed: 121,5km/h
 Početak: 8:28
 Kraj: 17:40

Navigator

Sve je bilo na svom mjestu, ugodna soba, prohladna noć, umor ... no spavanje je ipak bilo loše, opet me bole leđa, opet sam se probudila u 6 i motanjem lijevo-desno probudila i Fahrer-a a nije mi bila namjera, dug je dan pred nama, idemo u nepoznato, mora(mo) biti odmoran. Polako se pakiramo, idem platiti hotel uz nadu da im radi veza prema banci jer nemamo ni dinara :o), previše smo se navikli na EU i na EUR-e i kartice pa nas iznenadi takav jedan prozaičan razlog kao bio tornado i "pukle" su im veze. Plaćanje prolazi, super, lik na porti dovikuje konobaru: "Đoleeee, soba 4 dvoje za doručak, platili" :o).

Ako znate što je švedski stol, e toga nema ovdje, konobar s jakim vojvođanskim naglaskom (vjerujte znam ga prepoznati) nabraja 17 jela od jaja, u koja nakon svakih 5-6 jela ubaci "slatki doručak" što god to bilo. Težak izbor, ipak odlučujemo se za jaja :o) Dok je stiglo jelo, a činila se cijela vječnost, stigao je i nekakav lokalni mačak i naravno da je našao žrtvu - mene, uvijek padnem na tužan pogled (Fahrer najbolje zna :o)) i tako mačak i ja dijelimo moj doručak nakon čega on ide spavati na suncu a mi dalje na put. Da našem mačku dam jesti jaja i kruh mislim da bi me izgrebao do kosti za kaznu što takve stvari stavljam pred njega, možda da ih probam upakirati u vrećicu :o) možda bih imala više uspjeha.

Vrijeme za put je sasvim ugodno iako je sasvim jasno da ćemo uskoro zakuhati jer je dan vedar i nema ni oblačka. Vozimo po mapama isprintanim i onim iz iGo sw-a na iphone-u i sve se čini manje više u redu, vozi se brzo, cesta je tipična ravničarska, bez nekih posebnih uzbuđenja ... a sa vaše lijeve strane kukuruzi dok su sa vaše desne strane suncokreti, i tako kilometrima i kilometrima. Mogli su nas, ali i mnoge druge, nebrojeno puta olakšati za neke novce radi kazne za prebrzu vožnju ali za čudo - nije bilo policije po putu, u Srbiji. I taman kad smo pomislili da je sve po planu, dolazimo do graničnog prijelaza kojeg uredno pokazuju i iGo i Google maps, ali prijelaza nema, cesta sa rampom i šikarom u kojoj se vidi kućica iz koje izlazi debeli milicajac ali dalje neće ići, nema graničnog prijelaza. I opet se iskazuje ljubaznost lokalnog stanovništva, samopozvan dolazi do nas lik na biciklu i počinje priču s uletom: "Iz Varaždina ste? Tamo sam ja služio vojsku." Presmiješno, VŽ registarske tablice su doista zlatne, ja sebe smatram Zagrepčankom (prva generacija :o)) ali te tablice donekle živciraju ljude dok Varaždince smatraju baš zgodnim za priču, ili možda Srbi/Jugosloveni doista pate za bratstvom i jedinstvom, ne znam, no doista jesu ljubazni. Uglavnom, čovjek nam objašnjava da tu nema graničnog prijelaza i da je tek u planu za izgradnju. Što je najgluplje, da su nam digli rampu, uštedili bi nam barem 30 km vožnje a mogli smo proći, čak se i vidi cesta na drugoj strani. Ali ništa od toga, više sreće za koju godinu. I tako uz upute koje smo dobili od lokalnog stanovništva i iPhone s gnušanjem stavljen u džep jakne - idemo tražiti legalan način za ući u Rumunjsku. Sitno prije granice hranimo CB ali evo i prvih problema, ne prolazi plaćanje karticama, cijeli arsenal smo potegnuli ali nema sreće, srećom Fahrer se sjetio da su sve kartice koje smo probali provući, kartice Zagrebačke banke, pa na koncu trza PBZ-ov American i eto nama goriva, a već sam počela gledati gdje mogu promijeniti EUR-e. I naravno, dok smo tako stajali eto nekog lika koji je nekad živio u HR, ostala mu kaže kuća tamo negdje između Sesveta i Zeline, mi mu kažemo da ako je tamo ostala da će ju tamo i naći, tek onda priznaje da mu je osim kuće ostala i žena, nije htjela s njim ... nemoguće, pa baš ju je htio odvesti u bolje ... Najbolji mi je dio kad je lik počeo pjevušiti: "Ja sem Varaždinec, Varaždinec, domovine sin ...".

Tek kad smo došli na Rumunjsku granicu ja shvaćam, ali doista shvaćam kamo smo se mi zapravo uputili, osim što idemo u EU, dakleeeee, granični prijelaz je jadan, krezubi ali jako ljubazni policajac pita imamo li nešto za prijaviti: "Cigarete, alkohol, pistol?" - odgovaramo sa smijehom da nemamo ništa takvoga. I Fahrer i ja imamo donekle bolestan smisao za humor ali ovdje se ne šalimo, nije nam do njihovog pretresa. Odmah po ulasku u Rumunjsku imamo "mixed emotions", cesta se doima loša ali oznake na cesti su sasvim pristojne, dapače rekla bih da su jako dobre. Zbog drugog graničnog prijelaza i veće kilometraže odustajemo od inicijalne rute preko Arad-a i idemo na Timisoara-u, i ovdje se vozi dosta brzo, ignoriram dva-tri stidljiva znaka za vinjetu jer ionako nemamo namjeru ići na autoput a ako nas netko i zaustavi, pa praviti ćemo se blesavi - neće nam biti prvi put a i sasvim prirodno nam leži :o)

Vozni park u Rumunjskoj izgleda bolje nego u Vojvodini u kojoj se sastoji od Yugo-a, Scala i Zastava, u Rumunjskoj ima novijih auta za koje vjerujem da su second hand iz Nizozemske ili Belgije kao što je i naša Corsa. Ali koja je to zemlja čuda, od "slam-ova" do kuća koje bi se mogli opisati riječju dvorac, dijeli ih jako tanka linija. Na žalost oba fotića su u torbama i promakle su mi za ovjekovječiti scene Brabusa i konjske zaprege jedno pored drugog-a, Dacie koja leti a za njom "dahće" relativno nov BWM (isprike svim znalcima ali doista ne znam koji BMW je bio u pitanju, lijep neki :o)). Ove ceste su stvorene za neke druge aute, moderni auti na njima imaju beneficirani radni staž rudara s koeficijentom 1:2 ako ne i više.

Upirem se u nosače Top Case-a koliko god mogu jer cesta je po dijelovima jezivo grbava i koljena mi već popuštaju od pokušaja da koliko-toliko amortiziram te silne udarce. Timisoara se uklapa u prosjek, sve je neuredno i prljavo, zaraslo i kaotično, znamo kamo treba ići ali sad je već jako teško, vruće je i kamiona ima u nevjerojatnim količinama. Ako se itko sjeća putovanja na more prije no što je Dalmatina puštena u promet - e ovo je nekih 20-30 puta gore, kamion na kamionu i svi s velikim kontejner-prikolicama i nisu baš nešto raspoloženi. O prometnoj kulturi bi ipak više mogao Fahrer reći, ja sam vječiti suvozač pa bolje da o tome šutim. Ove godine ne slijedimo staru filozofiju stajanja nakon svakih 100 Km ili 2 sata - što god od toga dvoga došlo prije, ove godine se samo vozimo i vozimo, stajemo za tankiranje ili eventualno neki energy bar. Mislim da nam je prvo stajanje bilo na OMV-ovoj benzinskoj na kojoj shvaćamo da iako smo u EU, EUR-e možemo slobodno zaboraviti, nisu još prešli na njih. Ljubazna gospođa na OMV-ovoj kasi ipak prima moje EUR-a po dvostruko nepovoljnijem tečaju od zvaničnog, i to je sasvim u redu kad sam joj to dozvolila i kad se nisam pripremila. Kratka računica kojom mi Fahrer začinjava stajanje i jelo na OMV-u - kaže da se tog sporta s mijenjanjem više nećemo igrati, plaćat ćemo karticama. I tako se vozimo i vozimo i nikako kraja, čini mi se da smo se s nekim vozilima preticali barem nekoliko puta. Cesta je po dijelovima loša, po dijelovima katastrofalna, a čak i po dijelovima po kojima izgleda sasvim dobro - truckamo se osjetno. Sad već češće pomišljam da smo mogli opet ići u Švicarsku, nije bitno što smo već bili. Ulasci u gradove i sami gradovi su pak posebna priča, semafori su gusti, gužva je velika, vruće je i ja sam već pri kraju sa strpljenjem ali i snagom, Fahrer često pogledava temperaturu ulja našeg ljubimca, i pokušavam protumačiti njegove pokrete glavom a ne pitati - da li je ovo putovanje na kojem smo CB-u pucali u čelo?

Podnosim gnjavažu kroz Sibiu jer znam da je mjesto u kojem smo rezervirali hotel blizu. Odlučili smo ne ići u grad i velike hotele. U takve hotele idem kad sam na službenom putu, privatno preferiram(o) mala privatna gospodarstva. Skrećemo u to selo u kojem je hotel i prvi dojam je: "O Bože moj ... pa nisam valjda štalu rezervirala" no srećom prvi dojam je potpuno pogrešan. Treba se voziti još nekoliko kilometara i eto nas u malom selu u kojem čak imaju i oznake za hotel koji doista izgleda baš kao na slici, dakle nisam pala na lažnu Internet reklamu. Domaćini su negdje na kratko otišli pa nam vrata otvara njihov sin od nekih 10-11 godina, i koji govori engleski, bravo. Uparkiravamo se unutra, a istovremeno s nama je došao još jedan par, Francuzi, šetači. Odmah su došli i domaćini, mole da CB stavimo u dvorište na travu kako bi na parking stao još jedan auto koji očekuju. Soba je lijepa, debelih zidova, čista, mirisna i starinski (koliko je to moguće) uređena i u njoj imamo sve, kupaonu, TV, wifi, za 28 EUR-a po sobi - izvrsno. Odmah molim vlasnicu da nam produži boravak za još jedan dan, pitam za večeru, plaćanje u EUR-ima, rani doručak a gospođa uz osmijeh na sve odgovara: "OK, no problem" - odmah me je dobila :o) Odlučili smo ne ići vani tražiti večeru jer nam se činilo da to ionako nema smisla, večerat ćemo u hotelu a zvat će nas kad hrana bude spremna. Za večeru nam vlasnik odmah toči šljivovcu, stiže juha, za njom i sarma od slatkog zelja, kiselo vrhnje, vino direktor, posuda puna voća - sve domaće, i sve fino.

Realno se procijenivši, idem dosta rano spavati, a Fahrer-a još drži adrenalin pa do sitnih sati nešto petlja po PC-u, upload-a slike i komentare na facebook, forum i tko zna gdje sve ne.

Sutra idemo na Transfgarasan, jeeee

20.08.2010. Dan 3.

Dva dana vožnje u jednom smjeru, izazovne u nekim pogledima, pa još dva dana nazad, sigurno ne manje izazovne. Radi čega? Radi trojice preplaćenih zabavljača koji se okolo šepure u raznim vozilima koja nikad nećemo zaraditi/imati. Dosad nas nisu iznevjerili, pun vjere i zagorske naivnosti ustajem sa samo jednom vizijom. Kako što više uživati i kako što više skupiti dojmova da imam do iduće avanture. Jutro je prekrasno, baš po mojoj mjeri. Hladno do te mjere da se tu i tamo digne pokoja dlaka na goljoj ruci. Odgovara to meni u mojem oklopu, a bome i našem starcu koji nas ovako vjerno nosi kamo god mi poželimo. Moram priznati da sam nakon jučerašnje trešnje ugrubo prošao po motoru da provjerim da li se još sve drži za njega.

Za doručak uzimam čaj, kavu ne pijem, na čuđenje domačice. Svima je čudno kad vide pušača koji ne pije kavu, ali nije to jedino čudno kod mene, imam ja neke svoje mušice. Hrane trpam u sebe dovoljno da se prehrani mala misija u Africi, neka se nađe, tko zna što nas čeka putem. Od jučer skupljam snagu i koncentraciju, siguran sam da će mi trebati, a neke dionice putovanja su mi ih već nagrizle. Inače nisam ujutro pričljiv, a posebno ne kad pred sebe stavim testiranje vlastitih granica. Nisam ni mapu gledao, čemu vučem Navigatora sa sobom? Moje je da pratim promet i cestu, te nas na kraju dana u jednom komadu vratim nazad.

Ove godine se ne odričem borbenog kompleta ni u ovom turističkom danu. Najava je vrućine, ali ne dam ga. Nastalo je davnih dana u Visokom u Bosni, šivali nam majstori po preporuci punice. Očajno ispalo. Nosim svoje hlače i Navigatorovu jaknu, svoju jaknu sam dao starome koji je nekoliko konfekcijskih brojeva veći od mene, a Navigatorove hlače nikad nitko nije uspio obući. I takvo, ružno i loše sašiveno, vjerno me služi ovih godina u vrućini i hladnoći, i nosim ga osim zbog toga i kao svojevrsnu amajliju. I nije mi to jedina amajlija, na vratu visi "evil eye" što mi Navigator nabavio jer nisam dobio svoj od frendice koja je motorom jahala po bliskom istoku, u tank torbi se nalazi medaljon s Cetinja a na viziru su nalepke prijelaza iznad 2000mnmv koje smo dosad prošli.

I tako, punom borbenom kompletu dodajem samo jednu tanku majicu dugih rukava, više od toga nisam ni ponio na put. Malko sa strahom palim CB, zeza me nešto pa jedan cilindar zna štucati i odbijati poslušnost, ali ne jutros. Hladnoća mu odgovara, a možda je sretan i što nema bočnih kofera. Samo hrabro u smjeru gdje još nitko meni poznat nije išao. Prvi dio puta je jučerašnji, pa znamo gdje ima i benzinska, kako bi nahranili vjerno kljuse. Navigator već testira opremu pa okida par slika s malim fotoaparatom.

Obzirom na hladan zrak pun kisika, CB se propinje i resko zvuči kao da želi izjaviti i vlastitu spremnost. Polako, bit će prilike za busanje o prsa. Sad kad razmislim jasna mi je promjena zvuka, nema kofera koji donekle blokiraju njegove cijevi orgulja. Nestrpljiv sam, iako to nikad nije dobro, i držim visok ritam do podnožja planine. Želim pokupiti nagradu za 4 dana jahanja.

Po nekoj svojoj viziji stajem kako bi Navigatora opremili za slikanje, ispalo je da smo stali kod zadnjih kuća, sve dalje je The Cesta. No, već ovdje Navigator oblači sve što ima, njegov lagani oklop probija hladnoća. Nije dobar znak, samo bi mi još trebalo da se nahladi. No, ulazimo u šumu i kao gonjeni Draculom nižemo zavoje, lijeve i desne. Cesta je OK, nije do koljena opjevanim švicarskim, ali nije nešto što bi zabrinjavalo. Zavoje vozim sporije radi hladnoće, vlage i mogućeg pijeska, da ne spominjem zadnju gumu koja je za otpis, ravnice punim gasom. I to bez problema, nije gadan uspon. I ubrzo novi život, ima štandova, ima parkiranih auta, mora da je kirvaj. Odmah tjeram da Navigator provjeri ima li naljepnica za motor, neće ju dobiti dok ne odradi, ali da barem zna za što se ubija. Ništa od toga, to zvuči loše, ali tek smo počeli, znam ja da cesta ima 90km, valjda će biti još prilike. Inače, radi se o turističkoj točki (Balea Cascada) s koje se vidi neki vodopad - kako nisam imao dalekozor, nije me baš privuklo (možda i zbog toga što je bilo prerano) pa sam ja čamio kraj CB, i tako zabavljao pospane tamnolute Rumunje i Rumunjke koji su čudno gledali motor. Ni sad mi nije jasno, pa 24 godine ima, nije vrug da nisu vidjeli takav, možda ih je registracija ili HR naljepnica zbunjivala. A ja opet moram priznati da nisam vidio ni jednu HR tablicu cijelim putem, a posebno ne ovdje.

Dosta bauljanja, idemo dalje, strmi nastavak ulijeva povjerenje. Cesta i dalje OK, s povremenim

označenim odronom ili neoznačenom rupom ili neravninom. Promet je dovoljno rijedak da ne predstavlja nikakav problem našoj zahuktaloj kompoziciji. Male probleme nam je moglo donijeti krdo domaćih svinja koje su slobodno šetale jednim od polutunela, ali su auti ispred bili zagrezli ranije pa sam navrijeme usporio. Navigator je

umro od smijeha, a meni i nije baš bilo smiješno, udar psa bi možda još preživjeli bez većih posljedica, ali udar u krdo svinja sigurno ne.

Sve je to nestalo kad se pred nama ukazao ON, finalni dio uspona. Kako smo izašli iz zone šuma, tako je i pogled puno otvoreniji.

Na trenutak se i jutarnje sunce probilo i okupalo ga toplinom. Pogled iz daljine budi sjećanje na Stelvio, velik broj crtica ceste koja je ili urezana u planinu, ili se nalazi na punim betoniranim nogama.

Nisu oni ovo radili radi turizma i nije im na prvom mjestu bilo očuvanje prirodnog izgleda pa je pogled ipak na neki način drugačiji

nego pogledi na Stelvio i Furka-Grimsel. Prolazimo i pored rijetkog znaka uz cestu. I bez poznavanja rumunjskog pa čak i francuskog, i bez obzira što ni slikom nije objašnjeno pretpostavljam što mi želi reći. Čekaju nas opasni zavoji i treba smanjiti brzinu. Moš' misliti, to ne postoji kod nas. Kod nas je uvijek

punim gasom. Zato smo se i popeli prebrzo. Još jedna nedobra činjenica je da smo susreli jako malo motorista putem, nisam ih zbrajao, ali mislim da nema potrebe za izuvanjem kako bi svakom dao jedan svoj prst.

Opet ja nekom svojom vizijom (ili podsvjesno) biram odmorište za stajanje. Nije ničim označeno ali je zadnje prije vrha s odličnim (ako

ne najboljim) pogledom na osvojeni trofej. Pogled dosta narušavaju ogromni stupovi dalekovoda (ili žičare, nisam siguran), i neuredna lokacija - na stranu što nije nikako uređena, ali nebi bilo loše povremeno pokupiti smeće i kosti koje je ostalo nakon prethodnih putnika. Druga je stvar da toga tu nebi ni trebalo ni biti, ali to više govori o kulturi putnika, nego o brzini smetlara. Hladnoća na ovoj zadnjoj dionici počela je lagano nagrizati i moj oklop, no to ne znači da neću napraviti jednu sliku i za klub kojeg sam član i kojeg maltretiram svojim laprdanjem. Kao pravi mali pionir.

Namješta se i Navigator sa svojom poznatom majicom, ali ne skida opremu sa sebe, samo otkriva. Hladno je.

Još se malo šepurim u kratkim rukavima, ali mi nije ugodno, pa oblačim dodatnu majicu. Kasnije se pokazalo da je ovo bio malo nepotreban potez, ali tko je to mogao u ovom trenutku znati? Navigator i ja nikako. Primam ja uzde, idemo dalje, ali tek što smo krenuli, novi kirvaj. Ovaj je još veći od prethodnog, to je u tom trenutku zvučalo kao dobar znak. Vise tanke kobase posvuda, narezanih sireva na sve strane, a u kotlovima se kuha kukuruz. Tek smo zajahali, ne silazi nam se opet pa nastavljamo. Ali kamo? Ispred nas mračan tunel, a ja s tamnim naočalama. Još se sjećam jednog tunela od prošle godine kad mi je cesta nestala, pa ulazim vrlo nježno i oprezno. Badava. Ne vidim ništa od ceste, samo tu i tamo nazirem obrise. Ni duga svjetla ne pomažu, slijep sam ko šišmiš, pa koristim sva ostala osjetila da nas izvedem na svjetlo dana. Kad sam u tome i uspio, pogled je bio divan, a opet razočarajući. Cesta nastavlja urezana u planinu, s mnoštvom polutunela (neznam kako bi ih bolje nazvao), ali ide nizbrdo!? Nije valjda, pa nisam ni ulje u motoru pošteno zagrijao. Gledam mapu ispred sebe i sve se uvjeravam da je ovo bio samo prvi dio.

Spuštamo se lagano, vijugavom cestom, s nešto lošijim asfaltom. Zvonimo mi, ali nema kravica (onih ljubičastih) da se odazovu, samo nekoliko konjića na obroncima. Definitivno zemlja konja, odavno ih

nisam toliko vidio u uporabi. S ove strane planine nema niskih oblaka koji su skrivali sunce, pa sve izgleda življih boja. U početku nije uopće slutilo kao da se spuštamo krugovima Danteovog pakla. Istina, promet iz suprotnog smjera je ogustio, ali mi smo mogli u miru promatrati male i veće vodopade, koji kao i potočići narezuju planine, dim vatrice za jutarnje kave kampera koji su načičkani livadama uz cestu,

te pokoje živopisno išarano pojilište.

Da li je to bilo kratko u stvarnosti ili se samo takvo činilo, ne bih znao točno reći. Jer ono što nas je dočekalo uskoro, intenzitetom je nadvladalo svu dosad skupljenu pozitivu. Krenula je šuma, koja mi i

inače nije omiljena, jer označava spuštanje nadmorske visine i dodatno smanjuje moje ionako usko vidno polje. Čak i da nije bilo šume, uskoro nisam mogao odvojiti čvrst i koncentriran pogled s ceste. Znakovi su stidljivo najavljivali neravnine, a cesta je postajala sve gora i gora. Rupa na rupi, zakrpa na zakrpi. U početku sam mislio da se stvarno radi o par kilometara lošije dionice, samo je bio problem da ju nikako nismo uspijevali proći koliko ja god pokušavao sve brže voziti. Sada zvonce više ne zvoni, nego jauče. Ovjes motora stenje, povremeno udara do tvrdog, povremeno ostajem bez podloge na prednjem kotaču. Pokušavam, i uvjeren sam da prolazim najboljom trakom ceste, ali imam osjećaj kao da je to nebitno i kao da je uzaludno. Zbog Navigatora i opreme u njenim rukama ne mogu se uspraviti i voziti stojeći, što bi bilo ispravno za ovakvu cestu, već vozim tvrdo sjedeći na sjedalu i direktno primam udarce koji se prenose do mozga. Ali udarci ne dolaze samo iz guzice, već dobrono sijeva i preko ruku. Neznam u koji krug pakla bi ovo stavio, ne stignem baš o tome razmišljati. U

tom dijelu, u šumi i s ogromnim jezerom sa strane, prolazimo pored mnogobrojnih manjih i većih svetišta. Nešto poput telefona za pomoć na autoputu, samo što nisam siguran da bi na naše zazivanje itko odgovorio. Na jezeru vidim neki život, ali ne mogu ni sekunde maknuti pogled s ceste.

Već dobro izubijani, izlazimo na neku branu koju s visine osigurava ogroman radnik s gromovima u rukama. Mora da se radi o hidroelektrani, sve drugo nebi imalo smisla. Do ovdje sam već lagano i zakuhao, što zbog povećanja temperature, što zbog fizički i psihički napornog rada.

Na brani dosta živo, skoro ko mali kirvaj, posvuda ljudi, 20tak auta je dovoljno da napravi krkljanac jer nikakvo zaustavljanje i parkiranje nije predviđeno, a psi lutalice spavaju u hladovini bez imalo nerviranja. Ugledavši se u njih i ja nas zaustavljam u malo hladovine, da barem malo protegnem noge i pustim krv u guzicu. Preko komunikacije tražim savjet,

kamo?, stajemo? ali jednako prethodnim danima dolazi isti odgovor "Ne znam". Da li zbog umora, ili jada što radim nama i motoru, danas mi taj odgovor teško pada. Malo je reći da mi ne odgovara, pa ne silazim uopće s motora, nego nastavljam. Slijedilo je par kraćih tunela koji više-manje horizontalno spajaju cestu kojom vozimo, dok u vertikalnom smjeru samo što ne izlaze negdje u Velikom australskom zaljevu. Cesta nije dobra, ali je bolja pa put na jug ide sve brže.

U jednom trenutku prolazimo kraj nekog postrojenja, u čijem nastavku se nalazi nešto kao restoran/hotel koji čak i pristojno izgleda. Odmah je sijevnulo pitanje "Hoćemo li stati?" iz komunikacije. Više isfrustriran cestom i neodlučnošću Navigatora odgovaram kao iz topa negativno, uz objašnjenje da želim jesti na nekom punktu uz cestu. Kasnije sam shvatio da je pitanje trebalo shvatiti kao molbu, ali u tom trenutku je cesta uzimala sve moje procesne resurse i samo direktne i jednostavne komande su mogle ući u red izvršenja. Nakon 4 sata (ili možda više) uspjeli smo doći do nekih kuća i naselja. To je značilo da smo se probili cestom. Svatko normalan bi bio sretan što je preživio, kao i što ja jesam. Ali imam ja i onu drugu stranu, nesretan sam jer mi trenutno većina dojmova dolazi iz guzice (koja boooli), i ramena/lopatica koja se razvaljena, a ne iz glave sa slikama ceste. Opet po nekom svojem internom okidaču, stajem kratko kod neke kapelice radi slikanja i dogovora.

Za danas u glavi imam dva zadatka, osim provesti cestom, tu je i onaj posjete jednom od Draculinih dvoraca. Navigator mi je u pripremanima pokazao da se nalazi negdje na ovoj dionici, i ja u to nisam sumnjao, činilo mi se to kao idealno za slikanje i popunjavanje avanture. Na moje pitanje gdje, odgovor je i dalje

neznam. U jednom trenu mi dokipilo, stajem uz cestu na sred sunca i lagano kuham. Navigator pokušava preko Google Talk-a saznati upute kamo, ali bez uspjeha jer je najbliži dvorac 100km zračne linije udaljen od nas. Malo je reći da sam tek ovdje bio razočaran. Imao sam osjećaj da nas je Navigator iznevjerio, da je olako shvatio svoj zadatak i da mu je cilj bio samo uživati u vožnji i razgledavanju. Dodatno još prigodno pokušava čitati mailove, to nisam prešutio. Za upute oko puta ću stajati na suncu, ali zbog poslovnih mailova neću.

Još smo malo tražili dvorac, možda se negdje sakrio, ali vrijeme je istjecalo brzo i trebalo je donijeti odluku. Nastaviti cestom u krug i vratiti se u bazu nakon sat/sat i po lagane vožnje, ili okrenuti se na peti i vratiti istim putem, sigurno smo nešto propustili. Suprotno svim normalnim očekivanjima, mi se okrećemo na peti. Tražim benzinsku jer jedino punog tanka idem nazad, no kao i u jednoj situaciji u Švicarskoj, traže me pin za Master, koji naravno poučen iskustvom nisam pronašao i zapamtio pa predajem palicu Navigatoru. Sad više nije nepoznato, samo je naopako. Znam što nas čeka i znam vremenski okvir u kojem moramo završiti. To znači da sigurno nema dugih stajanja i da je sljedeća hrana najvjerojatnije i prva nakon doručka, večera u bazi. Vozim na granici sigurnog, sve da mi ostane što više vremena za onu gadnu dionicu, ona test staza na kojoj TG prezenteri rade stres testove je goli k.... za ovo. No, vozim tako već satima i ne mogu više, stajem uz cestu kako bi malo prohodao prije nje. Palim cigaretu i hodam lijevo desno, nebi li što više prokrvio tako bitan organ za nastavak.

Nema se puno pričati o povratku, nismo pronašli ništa novo. O ritmu koji smo držali najbolje govori činjenica da nas je pretekao jedan (slovima i brojem 1) motorista, i taj je jadan podlegao neiskustvu i opizdio par zavoja dalje. Tih par zavoja sam mu zavidio, i pripisivao njegovu brzinu činjenici da je solo. A opet nakon što sam vidio što mu se dogodilo, porastao sam si u očima. Nisam ja više onaj naivni motorista, kojeg su pogazili na Cetinju. Imamo mi u ovoj kombinaciji dosta teških kilometara, a ovi spadaju u najteže za ovjes motora i našu kondiciju.

Ali i dalje imam osjećaj da smo negdje nešto propustili. Siguram sam da se negdje skriva kakav dragulj, samo što nije obilježen. Zbog visokog ritma, imamo cca pola sata viška pa se ohrabrujem i skrećem s glavne ceste u smjeru jedinog znaka koji se nalazi na cijeloj cesti. Imao sam osjećaj da cesta vodi na neku mjesto na obali jezera, s moguće kakvim restoranom, i sve sam ja nešto mislio a sve krivo. Ovo nije ni bila cesta, makadami koji vode do najzabačenijih zagorskih kleti su autoput za ovo. Neznam što mi je bilo da napravim takvu odluku, ali znam zašto sam ubrzo požalio radi nje. Jedan dio je bio to da je skoro pa nevozljivo za našu kombinaciju i strah da će mi neki oštiji kamen okončati život zadnje gume, drugi dio dolazi komunikacijom - Navigator se navio, ima jezik ko grlica, nema ga u Hrvatskoj. Propali smo još koji krug pakla dublje. Uskoro i ja odustajem, ako i ima neki dijamant, neka ga netko drugi traži, meni je isteklo vrijeme i volja. No, povratak na cestu nije ništa manje uzbudljiv hehe, ovo je ipak teren za GS.a, a

meni kroz glavu prolazi misao kako su Ewan McGregor i Charley Boorman vozili po cesti kostiju u Rusiji, ili po Mongoliji. Strah me to naglas reći, ali to je nešto što jedino može podići letvicu težine naših avantura.

Zaboravih napomenuti, ali dodatnih punktova (kirvaja) za stajanje nije bilo pa jedva čekam da se opet popnemo na vrh, još mi mirišu kobase jer vozim na doručku i jednoj energetskej pločici. Sad nam već zadnja dionica prije vrha izgleda kao da je posipana perjem, sva meka i podatna. Ostavljam Navigatora kraj motora i u dobrom BMW društvu koje je završilo u Village tuning-u, a ja na hrvatskom razgovaram s prodavačicom kobasa. Nema koristi ni od engleskog, ni od njemačkog, a druge jezike neznam. No, univerzalni jezik muuuu, mee mee, i slično je dovoljan da se sporazumijemo. No, razočaranje se skriva u tome da je kobase potrebno kuhati, a kuhane nije moguće nigdje kupiti. Iz pristojnosti uzimam par muuu kobasica, i kupujem neke suhe perce kako bi imao što staviti u kljun.

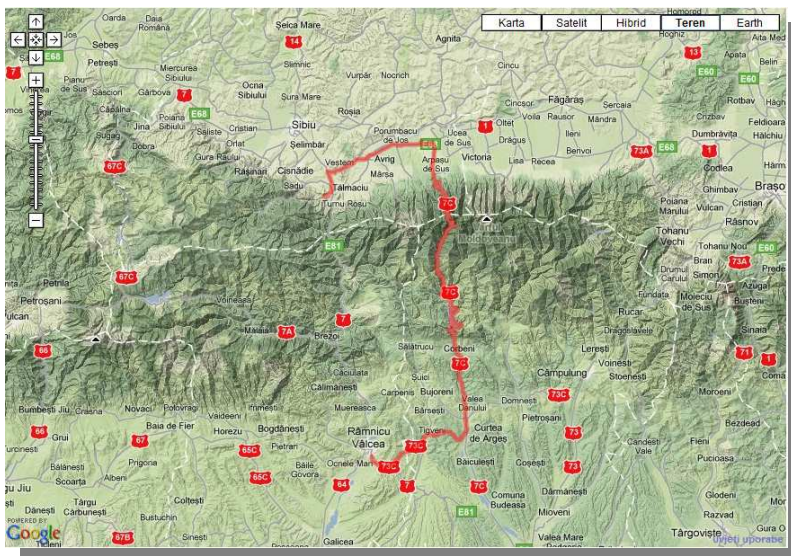
Drugi put ovuda prolazimo, sad čak i stojimo neko duže vrijeme u potrazi za suvenirima i hranom, i svejedno nam je promaklo da se tu skriva jezero na 2034mnmv do kojeg je moguće motorom doći i vjerojatno pojesti nešto. Šteta,

to je bio vjerojatno dragulj koji sam tražio:o(. Definitivno ili njima fale dva austrijanca da im objasne kako se biznis radi, ili nama trebaju bolje pripreme. Šteta.

Na spuštanju po sjevernoj strani je najbolji asfalt pa sam se malo opustio, ali samo do trenutka kad smo tako opizdili u neku poprečnu neravninu koju nisam uočio, da su nam nogare zastrugale po asfaltu. Nema opuštanja za mene, tako dugo dok motor ne ugasim, i pokušavam izvući iz tih perca nešto energije da nas dovezem u bazu. Do nje stižemo u okviru 5 minuta dogovorenog vremena s gazdaricom za večeru. To je zadnje što sam zapamtio. Bila je tu neka fina večera, i neko laprdanje s francuzima, ali prolaskom kroz kapiju je moj zadatak završio. Uspješno, ja bih dodao.

Na kraju dana na GPS loggeru vidim veliki gubitak signala, pa podatak o ukupnim kilometrima nije u

potpunosti točan, no na motoru smo proveli skoro 10h i zabilježeni 360km.

Statistika
ukupno: 359km
pr. brzina: 34,16km/h
top speed: 117,9km/h
Početak: 7:19
Kraj: 17:50
Maks. visina: 2098mnmv

Navigator

I naravno opet rano buđenje, mogu se ja umoriti do bola ali moja leđa znaju kad je 6 sati, ovaj put čak i ranije od toga. Vozeći se jučer i gledajući crkve kojih u Rumunjskoj ima u broju kojeg bi se postidilo i Zagorje, shvatili smo da smo u drugoj vremenskoj zoni. Super, i to sam previdjela, tko zna što je još ispred nas. S vlasnicima hotela smo dogovorili rani doručak, pa sam probudila Fahrera jer ovdje je vremenska zona u odnosu na našu +1, i izlazimo vani na dvorište u kojem je ugodno prohladno ali vedro i sunčano. I opet velike količine hrane, neizbježna jaja kojih nismo toliko pojeli u zadnjih nekoliko mjeseci, salame, sir i domaći pekmez od višanja (jako ukusan). Srčemo kavu i čaj u tišini, do nas dopire samo žubor potoka/riječice koja protiče pored nove kuće u kojoj žive vlasnici hotela, sve je jasno - krećemo čim prije. Vlasnica nam izlazi u susret (naravno) i mijenja 50 EUR-a, ovaj put po normalnom tečaju, razmišljamo se hoće li nam biti dovoljno za cjelodnevno lunjanje, hranjenje, usputnu cugu i suvenire za prijatelje i odlučujemo da ostajemo pri tih 50 EUR-a a za dalje ćemo se već nekako snaći ako bude potrebno. Još jednom provjeravamo s gazdaricom da li smo mi dobro shvatili gdje treba ići, jao - to je to. I krećemo, ja sam u laganom izdanju u trapericama, tenisicama i majici na kojoj piše: "How hard can it be?", bez teških hlača i čizama. Majica s natpisom mi je svojevrsan lightmotiv za naša putovanja, slično Fahrera-ovim inim BMW klupskim majicama. Fahrer je klasično u svojoj kožnoj obleki. Fotići su pri ruci, bočne kofere ostavljamo u hotelu i to je sad to. Za svaki slučaj nosimo i majice dugih rukava ne vjerujući da će nam stvarno trebati jer najavili su temperature i preko 30C. Nenamjerno, kišno odijelo mi ostaje u hotelu, nisu najavili kišu ali nikad se ne zna. Kamiona ima ali ne strašno puno, valjda je još i njima rano. Relativno jednostavno nalazimo skretanje za Transfagaras ali ne zato što su se Rumunji potrudili da naglase da je to baš ta cesta i da se tamo nešto može vidjeti, nego jednostavno zato što znamo gdje idemo i na tom potezu se ionako nema gdje drugdje skrenuti u planine. Odmah po skretanju nailazimo na kamper, o super i tu ih ima, istina nisu bili Nizozemci, bili su Rumunji. Iako nema nekih posebnih oznaka na cesti, odnosno bolje rečeno nema nikakvih oznaka shvaćamo da smo u turističkom području jer nailazimo na ljude koji kampiraju, sve sami Rumunji, a sve je više i restorana ili nečeg što bi trebalo biti restoran. Nismo se ni počeli penjati a meni je već hladno i stajemo da se ja obučem. Vrlo brzo i potpuno neočekivano nailazimo na nešto što bu trebalo biti turistička lokacija, vodopad Balea, tu je planinarski dom ili hotel, ne znam, vodopad se vidi ali kao blijeda fleka u daljini, ima i nešto štandova i tu ponovno stajemo. Tražim markicu za CB ali ništa od toga, svega smeća kineskog, jastuci Hana Montana (šta god da je to), ovčije kože, sintetičke kvazi krznene kape s ušima, nešto sitno drvenarije, šarene keramike za koju dobro pogađam da bi mogla biti nešto što je autohtoni proizvod i tipično za ovaj kraj (vidjela sam nešto slično i u našoj hotelskoj sobi), lažno poludrago kamenje i pun kofer magnetiča za frižider. Uglavnom katastrofa, nema se šta kupiti za uspomenu, nemamo čime okititi motor, grrrrr. Od jada obilazim sve štandove ali ništa, fotografiram vodopad ali objektiv koji imamo za to nije dovoljno jak i znam da je to uzaludan posao. Ajmo dalje, tu se stvarno nema šta ni vidjeti ni raditi. Dolazimo do ceste koje se kao u magli sjećam s Top Gear-a, široko kruži, asfalt je ok, malo nemiran ali ok s usporedbi s onim što će doći a čega još nismo svjesni. Do mjesta za slikanje dolazimo prebrzo, hladno je za popizditi, jednom rukom držim mali fotić i snimam vožnju a drugom pokušavam fotografirati cestu, planine, potoke, magarce i maglu od koje se sve manje i manje vidi gdje idemo. Sad već razmišljam koliko treba dok ne dobijem ozeblina, razmišljam i o kišnom odijelu koje je ostalo u hotelu jer se sve čini da ćemo uskoro pokisnuti kao miševi. Idemo se slikati, Fahrer hrabro skida jaknu da bi ga slikala u klupskoj majici, poštujem to ali ne pratim. Tek poslije shvaćam da sam ga slikala tako da se prekrasno vidi dalekovod (a možda je i žičara, op. Fahrera) kojih u ovoj zemlji ima kao i crkava - mnogo, i skoro na 80% su mi fotografija, grrrr. Kad je došao red na mene da se slikam ja samo lagano dižem majicu dugih rukava da bi se vidio natpis s majice kratkih rukava, ne skidam ni jaknu ni kacigu ni maramu, sve je to lijepo i jedinstvena je prilika ali već osjećam prehladu koja dolazi. Najbolje mi je bilo kad je Fahrer rekao gdje trebam stati radi fotografiranja: "Tamo kraj kostiju." ahahaha, da, sve je puno smeća pa tako i ovo

mjesto na kojem se slikamo i doista su na zemlji pileće kosti prigodno ostavljene valjda za nekog od pasa lualica kojih imaaaa u velikom broju, svuda. Sad i Fahrer oblači dodatni sloj odjeće, hladno je. Samo što smo se popeli na motor, stižemo do nečeg što bi se moglo smatrati vrhom planine a tu seoska zabava, kobase, sirevi, peciva, ljudi se šeću, tresu lokalni narodnjaci. Nismo vidjeli ništa zanimljivo i nastavljamo dalje i pravac u tunel a u tunelu mrkli mrak, nema nikakvog svjetla i ne vidi se ni prst pred nosom a cesta puna rupa, tko bi to još išao popravljati. Izlazak iz tunela otkriva tužnu istinu, počeli smo spuštanje, to je bilo to :o(Ništa od slike kraj natpisa s nadmorskom visinom i imenom lokacije, kome to treba, pa valjda znaš gdje si.

Taj dio ceste je također u redu, nije katastrofa ali nije ni miran. Više nema ni magle, sunčano je i temperatura raste. I na silasku nailazimo na veliki broj Rumunjskih turista, kampiraju ljudi i što je zanimljivo kampiraju odmah uz cestu, možda ih ima i dublje u šumi ali to ne mogu znati. Ponešto o njihovoj kulturi govori velika količina smeća koju jednostavno ostavljaju iza sebe nakon što kampiranje završi. Nije rijedak ni prizor obitelji ili društva koja roštilja a na 5 metara od njih velika hrpa smeća, starog i novog. Priroda se ovdje čini doista nedirnutu ili rijetko dirnuta ali evo ovi turisti daju svoj doprinos onečišćenju i čini se da taj zadatak dosta ozbiljno shvaćaju.

Dosta brzo se spuštamo i dolazimo do jezera, velikog jezera koje im je čini se veliko odmaralište ali na njemu nema puno hotela, koliko smo mi imali prilike vidjeti ima samo jedan hotel a o

njemu malo više kasnije, ništa ne shvaćam. I onda počinje horor, cesta postaje lošija, loša, katastrofa, rupe i zakrpe jedne preko drugih, tako se u životu nisam tumbala kao taj dan. Znak koji je pokazao da je na naredna 2 km valovita cesta je gola laž, mogli su staviti još koju nulu iza brojke 2, Fahrer se muči a ja više ne znam kud bi sa sobom, kako sjesti da najmanje stradamo i ja i motor a da Fahrer-u radimo najmanje smetnji - nemoguća misija. Vozimo se tako čini se čitavu vječnost, sad je već i promet gust, po dijelovima ceste teku potoci pa i to treba uzeti u obzir a gdje ima potoka ima zemlje i kamenja koji oni nanose, ma užas. Po većoj količini auta parkiranih uz znak o zabranjenom zaustavljanju i parkiranju shvaćamo da smo negdje došli, na nekakvu branu odnosno most preko nje, ne znam, jezero je s jedne strane s druge strane je klisura, stajemo na kratko da se pozbrojim, ni ne silazimo s motora i brzo nastavljamo dalje jer je tu već velika gužva koju rade i vozači i šetači. Zaboravila sam reći da smo do tada vidjeli nekih cca 3 motorista +2 koji su bili na kampiranju pa ne znam da li su lokalci ili ne. Trebate vidjeti osmijehe na licima motorista kad jedni druge ugledamo, kao mladi mjeseci :o), dokaz da nismo samo mi ili oni ljudi, ima nas. Nakon mosta/brane ulazimo u tunel i opet šok, nigdje svjetla, cesta užas ali pravi užas slijedi u sljedećem tunelu kad shvaćamo da auto ispred nas tone do vrata u rupu, cijeli se naginje a iz rupe se izljeva voda, ista ako ne i gora situacija je i iz drugog smjera. Mrak je, Fahrer ima sunčane naočale i nabadamo tanku traku asfalta za izlaz iz tunela, jedva. Opet nagli spust, cesta uklesana u stijenu i betonski nosači, sve soc-realistično, kom-nadrealno. Odustajemo sporazumno od stajanja u jednom od lokalnih restorana i idemo tražiti jedan od Vladovih dvoraca koji bi nam trebao biti na današnjoj ruti. Fahrer inimizira da ga slikam kraj neke crkvice, na njoj ovaj put Sv. Đorđe ne ubija zmaja,

ne sjećam se više koji je lika na njoj no najčešće slikani su Arhanđeo Mihael, Arhanđeo Gabrijel, Sveti Đorđe te Djevica Marija, na koju god crkvu pogledali ta kombinacija mora biti ispunjena barem u nekom omjeru. I tako mi tražimo i tražimo Vladov dvorac ali ni da bi. U očaju Google Talkom kontaktiram prijateljicu koja mi na žalost otkriva da sam izgleda gadno zabrijala kad sam zaključila da nam je to uz put jer po Wikipedii - jedini Vladov dvorac koji se može smatrati blizu je na nekih 100-150 km od nas i to na sasvim drugu stranu. Još se malo vozimo i na kraju odustajemo. Naša današnja ruta je kružna što znači da na početnu točku možemo stići bez vraćanja i mislila sam da će danas tako i biti jer voziti se ponovno po onoj katastrofi, ne znam da li sam spremna za to, a neznam ni da li je Fahrer. No njemu se vozi, na brzinu se okrećemo i Transfagarasan evo nas opet. Kad smo isto to napravili prošle godine u Švicarskoj bilo je luckasto i zabavno, danas je bilo suicidalno, vjerojatno pretjerujem ali cesta je doista loša i ne bih ju preporučila početnicima a ni ljudima koji nisu istinski zaljubljeni u vožnju, ni vozačima ni suvozačima ako je riječ o motociklistima, a ne bih ju preporučila ni automobilistima jer je doista štetna za vozila. Na povratku nas pretiče neki mladi Rumunj na japanskom motoru nekom i gledamo ga onako prazno dok odlazi, vozio se i iza nas neko vrijeme. Niti par kilometara dalje vidimo tog istog mladog motoristu kako tužno gleda u motor i capicu koja "beživotno" visi, motor je cijeli zguljen s jedne strane. Stajemo naravno, kaže dečko da mu nije ništa ali ježi ga, naišao je na zemlju i kamenje koju je nanijeo neki potok i naglo je zakočio, nastavak je jasan, samo je proklizao. Srećom čini se da mu nije ništa i kaže da mu nije ništa pa nastavljamo dalje. I onda sljedi Fahrer-ov potez koji je izazvao moje nemalo negodovanje (to je dosta blaga verzija onoga što je čuo), naime on želi otići do hotela s druge strane jezera i skreće na neku malu cestu na kojoj nema ni asfalta a daljnom vožnjom ustanovljavamo da su i šumski putevi bolje rađeni od nje. Što je najsmiješnije, tu ima prometa u oba smjera!!! Ljudi se voze autima, idu nekamo i od nekamo idu, nigdje znaka što-gdje. Naravno da moram snimati tu vožnju, obzirom koliko mi se jezik izdužio mogla sam se komotno njime držati za motor kad mi je već ruka na fotoaparatu. Red suhog makadama, red blatnog makadama, red vode do koljena, ja bogaram s različitim intenzitetom u ovisnosti koliko je cesta loša (više bogaram dok je cesta podnošljiva a šutim kad je jako loša da mu ne poremetim koncentraciju, imam i ja obzira :o)))), ja sam u light odjevnom izdanju i ako pogodimo kakvu vodu narednih 2-3 sata ću biti mokra što i nije neki provod pogotovo što se opet moramo popeti na vrh ceste. I tako se vozimo i vozimo, imam deja-vu i deja-vie s Plitvica u veljači, kad smo tako hodali oko jezera satima i kad sam razmišljala o pozivanju GSS-a nakon što je pao mrak i nakon što su se jasno vidjele stope nemalih životinja u snijegu. I nije mi nešto drago. Na koncu slomljen mojim njurganjem, barem mi se činilo tako, i Fahrer odustaje od traženja hotela i nečega fantastičnog u njemu čega tamo mora biti jer zašto bi se ljudi onda mučili po takvoj cesti ako tamo nečeg takvog nema. Odahnula sam. Žao mi ga je, namučio je sebe, motor, ne manje bitno i mene i onda ništa. Sad se već kajem što sam njurgala, ali samo kratko :o) Povratak na cestu traje dugo, pa nismo valjda uspjeli zalutati, već čujem bendžo u glavi, i vidim scene iz Redemption-a: "Squeeke like a pig!" Dobro je, evo ceste, grozna je ali nema veze, sve će to proći.

Do vrha opet ležerno, nema tu izazova kao u putu na Stelvio (s obje strane) i na vrhu stajemo nešto pojesti i pokušati tu kupiti nešto suvenira. Fahrer kupuje kobase koje treba kuhati i neko suho pecivo. Na koncu su kobase završile u Zg u ledenici, još ih nismo pojeli. Od suvenira opet ništa, a ostalo nam paraaaaa. Šta s njima? Fahrer rikava od smijeha gledajući BMW s kojeg trešte narodnjaci a kraj njega dvoje mladih cupka u ritmu muzike, to je neka njegova brija, ne kužim ja to.

Na povratku od jada kupujemo još nešto magnetića, drvenarije, keramike i kožni kaubojski šešir (tradicionalno Rumunjsko pokrivalo za glavu), i opet nam ostaje trećina novaca, ne ide, a stvarno smo pokušali ostaviti im nešto novaca.

Do hotela dolazimo laganini, u tišini, hrana je opet domaća i ima je na pretek. Prilično sam uvjeren da su kobasice koje su nam poslužene na večeri dijelom i od konjskog mesa ali vlasnica hotela odbija takvu mogućnost, možda radi Franuza koji večeraju s nama, ne znam. Fahrer odlazi u sobu a ja ostajem uz vino laprdati s gazdaricom i Francuzima.

21.08.2010. Dan 4.

Prije nego što počnem s putopisom 4. dana, u međuvremenu sam saznao još jednu propuštenu priliku s jučerašnje dionice. I to nemalu, ali i to ovisi o točki s koje se gleda. Navigator je bio u pravu, i na našoj jučerašnjoj ruti nalazila se jedna od glavnih utvrda Vlada Tepesa, preciznije Vlad III, Prince of Wallachia (1431 – 1476), a jednostavnije Dracula. Do dvorca vodi cca 1500 stepenica, tako da bi moja ideja slikanja motora ispred bila neizvediva, dio dvorca je i pao u rijeku u 18. stoljeću, ali svejedno, lijepo bi bilo

popeti se gore, opalit koju fotku i kasnije moći o tome pričati. Šteta. A tko zna, kako kažu da je svako zlo za neko dobro, tako je možda i ovo. Možda dođemo ponovo za koju godinu, možda ćemo mirnije spavati što nismo bili gore.

Kako je mene poprilično ubio treći dan, što zbog zahtjevne ceste, što zbog visokih temperatura na određenim dionicama,

tako me bilo poprilično strah ovog dana. Još kad mi je Navigator navečer najavio rani doručak kojeg je dogovorila za pola sedam, morao sam reagirati i pomaknuti doručak na pola 8. Navigator nikako da navikne da se radi o drugoj vremenskoj zoni, i da bi prvi termin značio ustajanje u 5h po našem vremenu. Nema nikakve potrebe za takvom žurbom. Današnja dionica nebi trebala biti prezahtjevna, barem se nadam.

Nakon doručka slijedi spremanje, imam osjećaj da smo nekad bili puno sporiji i s puno više upitnika nad glavom. Kad bi nas netko gledao sa strane, moguće da bi dobio osjećaj da se krećemo kao muhe bez glave, ali nije tako. Bez puno pitanja, gdje mi je ovo ili ono, stvari ulijeću u kofer redom kojeg se ni vrhunski igrači Sokobana nebi posramili. I nije samo stvar pakiranja kofera, već i kompletnog spremanja i navlačenja opreme. Nismo baš često na cesti, ali izgleda da se neke stvari ne zaboravljaju, nego stalno poboljšavaju. To me veseli. Kako je moj kofer manje zapunjen, tako na svako pitanje o prostoru za smještaj odgovaram „Imaaaa!“ – poput lika iz reklame koji jednom pivom od dva litra napoji cijelo susjedstvo.

Osjećam se iznenađujuće dobro, izgleda da me cesta izmasirala, jedino malo teže sjedim, no koga je to briga, ako boli, znači da još života u njoj ima. Bez obzira na odličan osjećaj, bez obzira na to što smo saznali da danas nema kamiona na cesti, bez obzira na to što imamo srednje tešku i dugu dionicu, odlučujem se na dugi prvi „stint“. Da imam vremenske zalihe za više odmora ako počnu bolovi u bilo kojem dijelu tijela. Pozdravljamo se s domaćicom, zahvaljujem koliko god mogu, stvarno su zaslužili. Guram motor na cestu, kako nebih bućio u zatvorenom dvorištu, a za to vrijeme Navigator okida par slika crkve kraj koje smo noćili i koja nas je (valjda) štitila od vampira.

Koliko god bilo teško, krenuti se mora, a to znači povratak. I inače mi je teško krenuti nazad, pogotovo kad tako teško negdje uopće i krenemo, a ovaj put mi je baš gorko. Već tada, iako nisam znao, imao sam osjećaj da smo mogli bolje iskoristiti putovanje, samo da smo se pripremili bolje i da nas nisu toliko iznenadile loše dionice cesti. Uz dugi prvi stint, odlučujem i za vožnju bez navigacije. Složio sam si mapu na tank torbi, putokazi su sjajni, vrijeme je za trening navigacije.

Goriva imamo sigurno (po gruboj procjeni) za 100-150km, a to je i dovoljno da vidim kako će mi ići borba s CB pa samo odvrćem i prašim. Stvarno, danas su na cesti samo kamioni s posebnim dozvolama, i kojih nema puno, pa se putuje znatno lakše. Kad se i ulovi malo umora, kolona ide dovoljno brzo da je moguće uklopiti se u nju, i bez puno gubitka na vremenu i sigurnosti, voziti i odmarati. Kad dojadi, brzina niže, špananje prvom na zadnji branik, provjera retrovizora i ceste naprijed, i gas gas, leti CB Rumunjskom.

Pored nas nižemo sela i sela, i sva su ista. Ograničenje 50 (vrlo rijetko čak i 70), kuće uz cestu, i u svakom policija koja vrebava. Pametnom dosta, i inače ne volim voziti brzo kroz naselja pa mi ovo čak i odgovara. No, uvijek se nađe poneki pametnjaković koji misli da ih baš u idućem selu nema, pa izgubi ulogu zeca. Par puta smo i mi glumili zeca, s nekima smo se stalno smjenjivali u poretku, i u takvoj zabavi vrijeme i kilometri brzo prolaze.

Taman za dva sata vožnje i prijeđenih 150km ulazimo u Deva-u. Veće je to mjesto, radovi na održavanju ceste kao i Zagrebu, pa su posebne regulacije prometa, ali zato ima dovoljan izbor benzinskih postaja. Još jedna odluka je pala za danas, u čast one blagajnice koja je oprala Navigatora, nema OMV-a za nas danas pa točimo i trošimo zadnje Leje na nekoj pumpi kojoj nisam zapamtio ime. Nema ni tu nekog stajanja, idemo dalje prema Arad-u, ali moram priznati da je trećina puta prošla čisto OK.

Dionica Deva-Arad se po ničem ne razlikuje od dosadašnje, pa kako nije teška, ja se ne zaustavljam a Navigator šuti. Kad su počela migoljenja i pitanja o odmoru, vozim još neko vrijeme i tek nakon skoro 4 sata vožnje i prevaljenih cca 275km zaustavljam nas malo izvan glavne ceste u hladovini ispred nekog velikog samostana/crkve. Da se ne radi o običnoj crkvi ukazivalo je postojanje jednog ili dva štanda s igračkama za koje ionako više nismo imali novaca. Ostajem kružiti i stražariti kod motora, a Navigatora šaljem u izvidnicu. Već je dosta zatopljilo pa mi godi hladovina, a i doručak je ishlapio pa glodam energetske pločice. Putem sam ja već iskovao plan koji i prezentiram. Mađarska nije daleko, a ista glasi kao izvor dobre i jeftine klope, pa predlažem da kod njih potražimo hranu.

Postignutog dogovora, i s pola sata odmora, krećemo na zadnju dionicu po Rumunjskoj. Imali smo jednu situaciju putem koja iz Navigatorovog ugla nije bila zabavna, moram priznati da ni ja nisam bio sretan što na cesti postoje kreteni koji su je sposobni izvesti, ali sam bio sretan što sam osjetio opasnost i prije nego je stvarno postojala. Ispred nas se nalazila kombinacija lijevog zavoja, manje ravnice u šumi pa

desnog zavoja. Čim se šleper pojavio u vidnom polju nešto se nije uklapalo pa sam pustio gas, a kad sam izašao iz lijevog zavoja shvatio sam da lik pretiče na punoj crti i da vozi mojom stranom. A baš na ovom dijelu nema dodatnih proširenja. Usmjerio sam motor na rub ceste, i nagazio obje kočnice. Neznam da li sam iznenadio Navigatora, ili je problem u cesti/gumama, no motor se dosta zaljuljao, nisam to još doživio. Tim potezom smo dali dovoljno vremena i prostora krelcu u kamionu, i sve se sretno završilo.

Po količini oznaka za kupovinu vinjete osjećamo, takoreći već mirišemo Mađarsku i mađarice (karte naravno, tko je pomislio na djevojke?). Obzirom da su obje države u EU, malo nas je iznadio prijelaz s Mađarske strane, pogotovo jer Rumunjska strana izgleda davno napuštena. Ženska pokazuje na tank torbu i traži me nešto što ne razumijem. Otvaram torbu, ali to nju ne zadovoljava. Prima ona i za volan, pa shvaćam da traži putovnicu od našeg CB-a, nema problema, ne moraš zato dirati, slobodno gledaj i divi se, dat ću ti njegov broj. Da li zbog mojih prekrasnih očiju koje su se skrivale iza tamnih (ali dioptrijskih) naočala, da li zbog policijskih sirena na motoru ili njegove starosti i izgleda kao da je izašao iz Mad Max serijala, da li zbog nježnog pogleda Navigatora, odabrani smo za detaljniju provjeru isprava. I meni je to sasvim normalno, ali Navigator pjeni i grize, ni tad ni sad mi nije jasno zašto. Nismo bili ni jedini, niti su nam radili pretrage tjelesnih šupljina. Samo smo morali pričekati provjeru dokumenata. Pa ni njima nije jasno što bi normalan Hrvat tražio u Rumunjskoj :).

Ja sam ovo stajanje iskoristio za malo odmora guzice, pa drugog nismo ni imali. Eto nas prašimo Mađarskom i divimo se uređenim selima, sasvim suprotno njihovim susjedima. Vidi se da su ovi ugrofinskog porijekla, a oni iza nas romanskog (romskog?). Rijetko se gdje vidi ovako nagla promjena. Glad me prošla, Navigator ništa ne govori, a ja ne uspijevam uočiti neku podobnu lokaciju za stajanje pa samo vozim. Kad sam shvatio da je Srbija blizu, prestao sam tražiti mjesto za stajanje, a više razmišljati o tome kako sigurno više nemam goriva, ali neću tankirati makar morao i na rezervu jer je olovni blizu.

U Szegeđu me malo muče znakovi, nisu jednostavni kao u Rumunjskoj, ovdje ima više mogućnosti. Od Navigatora dolazi pokoja uputa, ali prema odluci danas vozim na vlastitu navigaciju i ne obazirem se previše. Jednom sam stao i pogledao iGo, ali mi nije pomoglo pa sam nastavio po svojem. I nisam pogriješio sigurno do zadnjeg skretanja, a možda ni tamo jer je pitanje da li još radi stari prijelaz. Na zadnju odluku i penjanje na autoput velikom težinom je utjecalo vozilo SU tablica koje je bilo ispred nas. Granični prijelaz se nalazi na autoputu, nisam ni znao da su Mađari napravili M5 autoput do granice, no skoro sam siguran da s druge strane neću daleko. Na granici nikakvih problema, siguran sam da je Navigator samo čekao da ga ružno pogledaju, već je morao biti gladan i umoran. Kako mu oni nisu dali prilike, ja jesam sa svojim traženjem olovnog goriva kojeg nije bilo na prvoj pumpi pa sam ušao u prvo mjesto i točio. Odmah je sijevnulo pitanje vezano uz nepoštivanje dogovora i gdje je nestalo stajanje u Mađarskoj.

Izlaz tražim u samostalnom tankiranju i konverzaciji s djelatnikom pumpe. Na žalost, to što točim olovni su zalihe kojih ima možda za još mjesec/dva i ode u zaborav. Silazak na sporednu cestu mi je odlično došao i sa smanjenim ritmom, više hladeći sebe i CB, ulazimo u Palić. Još jednom me Navigator i iGo žele natjerati da napravim prometni prekršaj, ali neće ići, danas sam neposlušan pa prvom prilikom okrećem polukružno i radim kako ja mislim da treba, a ne kako je to Mađar zamislio po srpskim kartama. Navigator nije propustio priliku da preispita moju odluku, neka je, uvijek treba postojati kontrola.

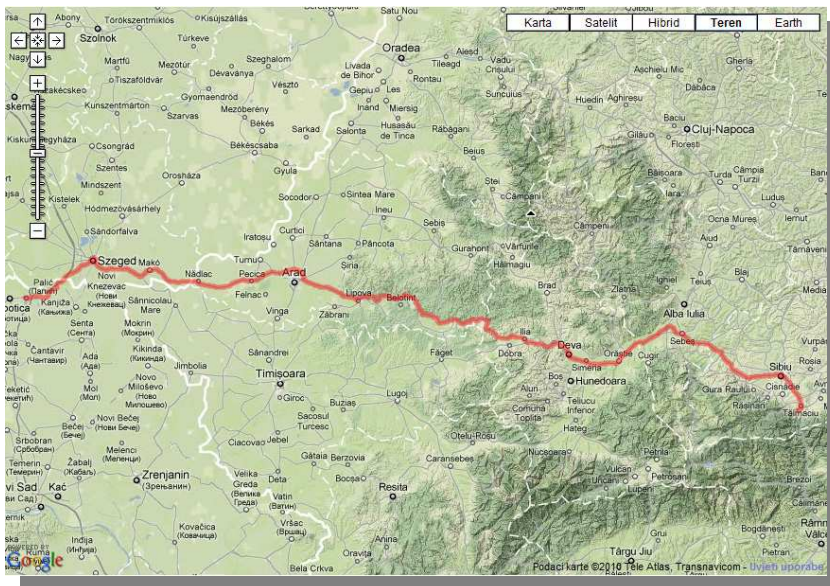
Na parking od hotela stižemo u 16:20, nakon samo 8h vožnje, s prosjekom brzine od 55km/h koji je samo 4km/h manji od prosjeka kojeg smo postigli kad smo prvi dan vozili 400km po autoputu. Odlična dionica koja pokazuje da smo podigli formu. Na recepciji nemamo ama baš nikakvih problema, ne traže čak ni kod rezervacije, ulijećem u sobu, skidam sve sa sebe, oblačim lagane krpice i spreman sam za traženje hrane, vrijeme je da se nahranim.

A hrana, to je nešto što mi sigurno nije trebalo, zgazio sam se Paličkim vozom i srpskom (ne šopskom) salatom, a sve zalijevao Lav točenim pivom. Čak i da nije dopirao Balašević iz svadbene sale, samo je jedna misao mogla sve opisati – „Al se nekad dobro jelo, baš“. Čevapi i pljeskavica odlični, kobasica dobra (nju inače izbjegavam), zapečeni špek odličan ali preslan za moj ukus pa prepuštam Navigatoru, ali zato kotlet i ražnjić fenomenalni. Često u zadnje vrijeme roštiljimo, često sam i sam iza vilice, pa bi trebalo da znam o čemu govorim.

Jedva sam odradio šetnju uz jezero, i za mene je bio gotov dan. Povukao sam se u sobi, malo surfao korištenjem besplatnog WiFi Interneta, malo čak i buljio u TV. Jedva sam dočeka da se Navigator vrati, već sam mislio da je otišao s maserom, ili na svadbu. Nebi me iznenadilo, nisam baš imao puno obzira danas. Vozio sam kao je Dracula iza nas, ili kao da se želim osvetiti za jedan put kad je bila obrnuta situacija i Navigator me izgladnjivao. Tuš pa spavanje, sutra se vraćamo doma, po dostupnim kanalima na TV-u kao i da smo već doma.

I za kraj detalji današnje vožnje

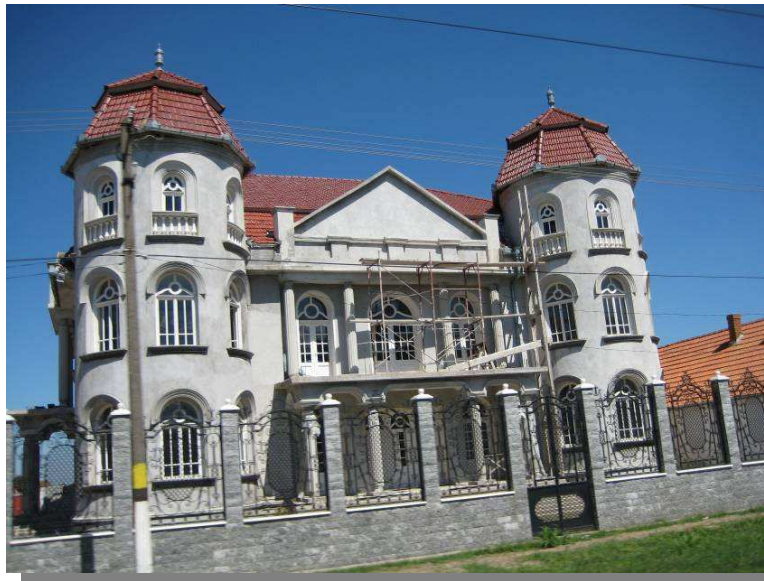
ukupno: 447km
 pr. brzina: 55,51km/h
 maks. brzina: 120km/h
 Početak: 8:18
 Kraj: 16:20

Navigator

Četvrti dan putovanja i ove godine označava povratak. Na doručak idemo kasnije no inače ali samo u vremenskoj zoni u kojoj jesmo, po vremenu u Hrvatskoj i dalje držimo ritam buđenja i spremanja. Jedemo "oprezno" jer dug je dan, hrana je standardno dobra ali ne treba pretjerivati, sad već jako dobro znamo koliko ćemo se drndati na putu. Fahrer odlazi u sobu a ja s vlasnicom hotela rješavam račun i opet iznenađenje, gospođa mi objašnjava da je cijena sobe za drugi dan niža jer sam sobu rezervirala

direktno kod nje za razliku od prvog dana koji je rezerviran preko Interneta i on-line booking-a. Nije to neka velika razlika u cijeni ali me oduševljava iskrenost, nije mi morala reći, ionako ne bih shvatila. Soba, doručak, večera, piće - za dva dana, sve skupa koštaju 95 EUR-a, ostavljam 100 EUR-a, doista su bili ljubazni, još me grize što nisam ostavila i više. Gospođa nam je dala i nekoliko razglednica ako ih želimo poslati prijateljima i neizbježne vizit kartice, definitivno pišem pozitivnu recenziju na on-line booking-u.

Vožnja nazad protiče u tišini, vlasnica hotela nas je obradovala informacijom: "No trucks today", ajde super. Nije baš bila u potpunosti u pravu ali dovoljno da nas dvoje budemo sretni. Danas je doista manje bilo kamiona na cesti i držimo, po meni, dosta jak ritam. Ovaj put ne idemo na Timisoara-u nego na Arad a onda ćemo u Suboticu odnosno na Palić jezero na kojem smo bili prije dvije-tri godine i bilo nam je lijepo. Noć prije sam rezervirala sobu u hotelu Park, na samom jezeru, hotel s 4 zvjezdice, preko 100

godina star, ima wellnes, a soba košta cca 60 EUR-a za noć, s doručkom. Na putu slikam nekoliko čudnih kuća s tornjevima i stupovima, po meni su doista ružne i pretjerane ali njihovim vlasnicima će valjda biti lijepo ili je možda jedino bitna poruka koju će svojom veličinom poslati.

U Devi smo stali potrošiti na gorivo 50 Leja koji su nam ostali od jučer i koje nismo uspjeli ni na što drugo potrošiti iako smo doista pokušali. Uspjeli smo

sretno proći policijsku patrolu koja je zaustavila auto ispred nas, uspjeli smo i sretno proći s kamionom koji nam je uletio u "škare" - na trenutak sam pomislila da ćemo završiti u kanalu pored ceste ali Fahrer je preiskusan za takvo što. Više se ne sjećam koliko puta smo stajali ali moj Fahrer je uspio ubosti stajanje kraj katoličke crkve, od svih sila pravoslavnih on je slučajno uspio ubosti jednu katoličku i to poprilično veliku. Čim smo stali ispred crkve odmah su nas napala djeca koja prose, ali im nismo imali što dati :o(Leje smo potrošii a ne znam što bi s EUR-ima, ali ne daju se klinci, složili su toliko tužne face da ti srce slome ali kad im vidiš nadglednika koji ih gleda iz daljine - nekako i ti tužni pogledi izgube na težini. Fahrer ostaje kraj CB-a krckati energetska pločicu a ja se idem prošetati do crkve - zahvaliti treba, imali smo dobar put. Pred crkvom je kip Svetog Ante, cijela moja obitelj se zagovara tom svecu i nekako mi je drago kad vidim njegov kipić. Crkva je stara, izvana u dosta lošem stanju ali unutra je dosta bogato ukrašena i puna predmeta koje su darovale bogate obitelji a većina natpisa ispod tih predmeta (slika i kipića) je na njemačkom. Očito je ovdje bio jak germanski utjecaj, nisam to znala. U crkvi je i stalak za svijeće i naravno da mi odmah pada na pamet da bi ih mogla zapaliti nekoliko, za žive, za mrtve, zdravlje, sretan put ... ali na žalost ta se zamisao ispostavlja jako teško izvediva. U omanjem dućanu u crkvi (doista imaju mali dućan u crkvi) radi starija gospođa poprilično neraspoložena za ono što ja imam reći. Ja nemam Leje, ona ne zna ni jedan drugi jezik osim svojeg i jedva uopće shvaća što hoću a ne da mi blizu kako bih joj pokazala. Nakon 1-2 minute natezanja shvaća da hoću svijeću, nakon još toliko shvaća da nemam novaca, a zatim pokazuje i potpuno nezanimanje kad joj dajem EUR-e - okreće ih po rukama, gleda u čudu kao da sam joj dala ne znam što. Sad je meni teško vjerovati da žena ne prepoznaje EUR-e. Na koncu mi vraća EUR-e ali i daje jednu svijeću, valjda se sažalila (muko moja). Ja ipak ostavljam jedan EUR-o (za jednu svijeću), pa neka radi s njim što god hoće. Palim svijeću, na brzinu se molim i bježim van. I idemo dalje.

Plan je preko Mađarske, uz izbjegavanje autoputa, ući u Srbiju. Nas dvoje lumena negdje pred samom granicom shvaćamo da su obje zemlje u EU pa valjda ni nema granice, ali nije baš tako - Rumunjske granice nema ali Mađarske granice ima, odnosno Mađari imaju granični prijelaz na kojem rade kontrolu dokumenata. Odabراسmo traku i laganini prema prijelazu i tu nastaje jedna poprilično, za mene, nepotrebna situacija. Na tečnom Mađarskom traže nas dokumente za BP, gledamo ih blijeđo, ne razumijemo naravno. Dok smo shvatili, već smo im postali sumnjivi i uzimaju nam dokumente, parkiraju nas na stranu i to je to. Mi kao poslušni građani sjedimo neko vrijeme sa strane i čekamo ali ništa se ne dešava. Još su nekoliko vozila (automobila) stavili sa strane ali ne kužimo u čemu je stvar. Uočavam da se lik koji nam je uzeo dokumente vratio na početnu poziciju ali gdje su za vraga naši papiri. Sad mi već lagano ali sigurno raste temperatura, koji k***** čekamo, ili su papiri u redu ili nisu i gdje su?! Nedaleko od nas prolazi jedan od pograničnih policajaca i pogledom i gestama nas pita zašto smo još tu - kao da znamo. Silazim s motora i odlazim u jednu od kućica pitati zašto čekamo da bi me policajac pitao gdje su mi dokumenti. E to me je jako "napalilo", sad već divljam: "Otkud ja znam gdje su, uzeli su mi ih bez objašnjenja i ne znam gdje su!" Policajac mi sugerira da čekam, kao da imam neki drugi izbor. Vraćam se do motora ispoljiti pred Fahrerom svu ljepotu mojeg karaktera po kojoj me i znaju u mojoj privatnoj i poslovnoj mikrookolini. On me pokušava "ohladiti" ali slabo mu ide. Mrzim takve glupe situacije, pustili su 2-3 motorista, i podosta luksuznih auta, po čemu bi mi na BP-u mogli biti sumnjivi? Ne znam koliko smo čekali, po mojim mjerilima nekulturno predugo. Sva zaokupljena nervozom ni ne kužim da policajac kod kojeg su naše putovnice kroz venecijan zavjesicu na kućici sugerira da dođem po njih. JOŠ I DA IDEM PO NJIH!!! Odlazim, otimam putovnice, bogaram i idemo dalje. Vožnja na BP-u vraća mi ravnotežu, nepotrebno izgubljen u glupu situaciju, mrzim kad nas tretiraju kao građane drugog reda, nismo u EU, u redu, ali nismo ni kriminalci. Ma glupost.

Iako su nas znakovi na više kilometara do granice upozoravali da možemo u manje-više svakoj trećoj kući kupiti vinjetu - mi to ne radimo. Tumačimo njihove znakove na način da po autoputu nećemo voziti pa nam vinjeta ni ne treba. Ne znam da li smo bili u pravu ili ne. Provezli smo se kroz Szeged, konzultirali ceste na iGo-u i na mapi koju smo kupili u Srbiji, vozili se po nekim selima ali na koncu nismo uspjeli izbjeci autoput. Malo smo bili na autoputu u Mađarskoj, 1-2 kilometra, vinjetu nismo kupili ali nisu nam radili problem na granici. Fahrner misli da ju nismo ni trebali, ja mislim da je nategnuo nepoznato pravilo, ali kako nam nitko nije radio probleme radi toga - super. Na Vojvođanskoj granici nas lijepo dočekuju, pitaju od kud idemo. Kako na to odgovoriti, idemo iz Zagreba ali idemo i iz Rumunjske :o)

Brzo stižemo na Palić, parkiramo se pred hotelom a u restoranu do hotela svadba, ajde lijepo. Fahrner već baca zagorske teorije u upadu na svadbu i besplatnoj klopi, neumoran je, a mislim da to nikada nije napravio, barem od kad se ja s njim družim a i tomu sad ima nekih 17 godina.

Soba u hotelu je u prizemlju, nije velika ali ima sve što treba, mini bar, čokoladice na jastucima (vrlo bitno :o)) i sve one gluposti u kupaoni. Ja sam nekako zamislila da bih mogla ubosti i masažu, ali na žalost sve im je zauzeto, a ništa, više sreće drugi put. Fahrner je gladan pa idemo žurno na večeru, u restoran u kojem je svadba no ipak ne na svadbu, dio restorana je ostao na korištenje i ostalom puku. Ja sam i ovaj put pokušala naručiti ribu ali ništa od toga, smuđ-a nema a šarana sam jela prije nekoliko dana. Uz to Fahrner naručuje "mešano meso" pa i meni nekako otvara tek na meso i naručujem ćevape. A kad su donijeli hranu - šok, porcije su im ogromne, dobila sam 10 ćevapa ali po količini mesa činilo mi se da su kao dvije do tri velike porcije ćevapa u Rubelju, i jako su fini. Fahrnerov sretan izraz lica govori sve, hrane ima dosta i fina je. Naravno da sam posrnula već nakon četvrtog ćevapa pa još jedan nekako smirujem u želucu a za ostale se ogrebao cucak litalica koji se prigodno šetao po terasi restorana na kojoj smo sjedili i koji je kao i onaj mačak u Fantastu prepoznao slabu kariku. Nakon što je pojeo svo meso koje sam mu dala još je malo gledao Fahrner-a ali brzo je shvatio da nema od toga neke sreće :o) Konobaru pokušavamo ostaviti nešto napojnice ali ni to nije lako, dinare nemamo (opet), za plaćanje na karticu nema mogućnosti dopisivanja napojnice i dodatnog provlačenja kartice, a dečko je stvarno bio

uslužan i ljubazan. Uz ispriku mu ostavljamo nešto EUR-a, a on kaže: "Ma nema veze, neka ste vi nama došli" - lijepo.

Po dolasku u hotel zovu nas s recepcije, uspjeli su uloviti jednog masera pa ako sam još zainteresirana i ako mi ne smeta što se radi o maseru a ne maserki, može me primiti za 10-ak minuta - savršeno. Masaža je bila super, prebio me kao mačka ili je takav osjećaj bio radi Rumunjske masaže koju sam na CB-u imala priliku konzumirati prije toga. Jedino mi je malo bilo neugodno kad je maser ušao u postoriju u kojoj će me masirati i zaključao vrata iznutra, kužim ja privatnost i sve ali ja sam stari paranoik :o)

1,5 sat masaže 15 EUR-a, Palić je definitivno lokacija na koju ću otići ponovno.

Do sobe stižem kao nova. Sutra idemo doma. Uvijek imam pomiješane osjećaje kad je u pitanju put doma, volim se vratiti doma, tamo mi je najljepše ali to označava, u ovom slučaju i kraj mojeg intenzivnog druženja s CB-om, a ja se doista jako volim voziti na motoru.

22.08.2010. Dan 5.

Spavanje u hotelu s 4* nije baš uobičajeno za naše avanture, ali se uklapa u ovogodišnju. Spavali smo u dvorcu, spavali smo na selu, eto nas i u punom komforu. Meni sve lokacije bile čak i više nego ok, Navigatoru svejedno, ni masaža ni sve zvjezdice nisu pomogle da odmori i odspava, pa izlazi na zrak dovoljno tiho da i mene probudi. A možda se i nadala kakvim rosnim gemištima na kraju svadbe, ili kakvom mlađem atletičaru kako trenira uz jezero, tko će ga znati.

Nisam nešto posebno raspoložen, popustila me napetost i nema više adrenalina da me drži budnim, imamo još malo i nazad smo u HR, takoreći doma. Švedski stol u Srbiji, kao i bilo drugdje, nije neki moj omiljeni način hranjenja. No, konačno mogu uzeti i hrenovke, poželio se i nešto šund hrane.

U sobi pokazujem Navigatoru mapu, ali ne s razlogom da nam odabere put, jer tu nemamo puno razmišljanja, nego da vidi mjesta kroz koja ćemo prolaziti. Znam ja da prolazimo kraj rodbine i lijepo bi bilo stati, ali ne mogu takav prijedlog dati, nije moja rodbina. Ne očekujem niti tražim ništa više od malo odmora i razgovora, a preživjet ću i bez toga.

Gotovo je, još danas i gotova avantura, sve prolazi (pre)brzo i već smo na motoru i prolazimo Suboticu. Nismo ovdje prvi put, poznat nam je grad, okrećemo prema Somboru. Sad putujemo ovim krajem nešto kasnije u godini nego prethodni put, pa suncokreti nisu u punom sjaju, sad su nekako zreliji i drže se pognuto. Kao da i je i njima žao što nam završava ova avantura, i što ih napuštamo. Vožnju u takvom letargičnom stilu prekida Navigator skoro pred Somborom, sjetio se rodbine :). A meni neugodno doći praznih ruku pa kupujemo lubenicu od 7kg i uspijevamo je voziti na sjedalima između nas. Malo pritišće leđa, ali ništa strašno. Tko kaže da nema komfora na CB, mogla bi komotno i neka trudnica sjediti iza.

Od Sombora do Hrvatske nema puno, a opet nas vežu lijepa sjećanja. Tu smo dionicu vozili crvenim prije par godina, i uživali u ponudi Pikec Čarde. Po oznakama uz cestu, imam osjećaj da se radilo na poboljšanju, ali nemamo vremena ni volje ići u provjeru. Bez obzira što Navigator čak još i dan danas spominje usoljene i dimljene ribe koje smo tamo jeli.

Hrvatska, domovino naša, lijepo se vratiti, pa makar i s ovako kratkog izleta. Sred Rumunjske smo spominjali i hvalili tvoje ceste, a ti nas ovako dočekuješ? Da obasnim, prvih par stotina metara ceste u Batini je uzbrdo i kocka, i nikako mi ne odgovaraju. Općenito mi ne sjeda današnja vožnja. Sve mi nešto smeta. Boli me guzica, ne mogu pronaći dobar položaj za volanom, teško se koncentriram. Odlučujem prepustiti navigaciju, i pokušati što trezvenije odraditi zadnju dionicu. Znam ja da zlo nikad ne spava, i da izlazi kad ga najmanje očekuješ. Danas mi je prioritet samo ostati u komadu, dovesti nas do kućnog praga, ako zalutamo negdje nije kraj svijeta, možda samo malo sramota kako malo Hrvatsku poznajemo.

Prvi put smo omašili već kod Popovca prije Belog Manastira. Mene osjećaj i podsvjesno sjećanje okreću desno, Navigator više lijevo. Stajem, okrećem, pa Navigator ima zadnji update iGo mapa, a moja zadnja vožnja na osjećaj nije najbolja prošla na Transfagarasan cesti. Ovo što slijedi, možda bi trebalo izbaciti, jer nije za pohvalu, ali i to je dio koji ne treba zaboraviti. Vozimo mi kroz Popovac, ljudi ima dosta uz cestu, moguće da se spremaju na misu, ili se s iste vraćaju. Gledaju nas možda i više nego uobičajeno, tu mi je već trebalo biti sumnjivo, ali nije. Vozim, srećom, kao i inače kroz naselja, dosta lagano. I odjednom, bez ikakvog upozorenja znakova ili šestog čula pred mojim očima slaže se scena od koje mi se ledi krv u žilama. Brzina kretanja cca 60km/h, most iza kojeg se ne vidi ništa. A odmah iza mosta, makadam pun šljunka koji nastavlja nakon stepenice. Kad sam shvatio, obje kočnice sam stisnuo, poravnao motor, i kad smo skočili s mosta pustio sam kočnice. U ovom trenu su mi pred očima prolazile slike linije u tvornici gdje sastavljaju naš motor, njegovo farbanje u policijske boje, lov maloljetnih delikvenata na Tomosima i u Yugićima, otpis pa sve do Crne Gore, uskršnuća i Stelvia, Grimselpasa,

Transfagarasana. Primio sam čvrsto volan i prizemljio nježno, Navigator nije ni shvatio što se desilo. Kad sam nas zaustavio, dobrano se štucnulo svima čije je ime povezano s iGo i onome tko ga kupi.

Ovdje se negdje sve slomilo u meni. Do tu sam nekako držao fizički i psihički umor skupljen, ne samo ovih pet dana, nego cijele ove godine. Morao sam se slomiti u jednom trenu, nisam ja Chuck Norris. Stanje svojeg duha prikrivam od Navigatora, taman mi još treba i njegova briga. Vožnju moram odraditi ja, nema me tko zamijeniti, Navigator ne vozi, i moram odraditi što prije, prije nego malaksam do kraja. Vrtim se, ne čujem i ne vidim ništa šire od ceste. Sunce mi ne pomaže, diže temperaturu u oklopu, ali mi paljenje klime (stavljanje ruke u položaj da svjež zrak može ući) ne godi. Čak i boli kad mi hladniji zrak dopire do kože, pa od klime danas nema ništa. Sklupčao sam se iza oklopa, i pario u vlastitom znoju. A kilometri protiču sve sporije i sporije.

Fulali smo putem još pokoje skretanje, pa umjesto da skratimo put, mi smo ga produžili. I vozio sam tako valjda cijelu vječnost, do samih krajnjih granica. Već sam i gladan i žedan. Uspio sam nas dovući do nekog sela prije Đurđevca i ni metar dalje. Putem sam si već prepisao medicinu, Coca Cola za dizanje, a alkohol za smanjenje tjelesne temperature. Nisam bio siguran da li me opizdila sunčanica ili prehlada, ali to ionako nije bitno, osjećao sam da gorim. I pečenje očiju je ukazivalo na to. Navigator je shvatio da nešto nije u redu, kad sam ja stao u prvoj birtiji koja je radila i nije nikako upadala u okvire naše avanture. Tu sam i priznao stanje i situaciju koja se dogodila kod nestanka ceste. Sad se i Navigator ušutio, shvatio je sve.

Lijek koji sam si pripisao djelovao je odlično. Kao nov čovjek, sjedam i nastavljamo, uz visoki ritam jer neznam dokle ću. Znam da više ni olovnog goriva nebi trebao imati (zadnje takiranje prije Subotice), ali ne želim stati dok ne potrošim sve, samo da što dulje vozim dok mi je bolje. Kad smo u vrlo kratkom razmaku prošli tri benzinske pumpe, palo mi je na pamet da ekipa koja propusti prilike, obično dobije gol. I skoro je bilo tako. U Đurđevcu smo okrenuli prema Bjelovaru i Zagrebu, skoro pa odmah nestalo je i gorivo. Prebacujem na rezervu i to veću (imam dvije, veliku i manju). Nikad nisam isprobao koliko ima goriva pa mi se čini da je danas idealan dan. Em sam sav u k..., još da ostanemo bez goriva 100km od Zagreba, bio bi to vrhunac. I ko za vraga, pumpe nigdje, u Bjelovar mi se ne skreće nego samo vozim. Istina, smanjio sam ritam i više lebdimo cca 70-80km/h. Kraj nas prolaze auti, što mi daje nadu da će netko pomoći ako stanemo. Ne muči me mogućnost ostanka bez goriva, to je sasvim realna situacija kad se vozi ovako stari motor, muči me to što će me to biti sramota priznati. I kad sam već mislio da ću morati početi razmišljati o traženju/kupnji goriva u nekoj od kuća putem jer mala rezerva drži svega desetak kilometara ukazala se benzinska. Turiranjem sam pokazao svu sreću i višak goriva. Čak ni u ovakvom stanju nisam procjenio loše, ali je bilo gusto. Ovo je i prvi put da nisam samostalno točio. Ušlo je skoro 19l, prazan da prazniji ne može biti, i još mi je lik malo prolio po laku. Zato nikad ne dajem točiti drugima.

Sad više nema nikakvog izgovora za sporost na cesti, Zagreb je blizu. Još kad smo se dočepali brze ceste/autoputa, samo me jedna misao vodila – stići što prije i u komadu. Pazio sam na temperaturu ulja našem konju cijelim putem, sad više nemam snage. Neka sad on pazi na mene, i samo odvrćem. Zaboravio sam napomenuti da već dva dana teže mijenjam brzine. Imam lufta na kvačilu kao da se sajla rastegnula. Ali ni to nisam želio dirati i poštelavati, i ovakva je bolja od nikakve. Samo bi mi još trebalo da ostanemo bez kvačila. Trebao sam je zamijeniti odavno, ali stalno je nešto drugo bitnije u životu. U ovom trenutku više nije ni posebno bitno. Ako stanemo pomoć će doći s neke strane, doma smo.

Zadnju dionicu (Sv. Helena – Zagreb) smo doslovno preletjeli. Temperatura ulja je sigurno bila iza crvenog područja, ali koncentracije u meni je bilo sve manje pa sam brzom vožnjom zazivao adrenalin. Tu, u takvom stanju motora i Fahrera, oborili smo brzinski rekord naše kombinacije za sva vremena.

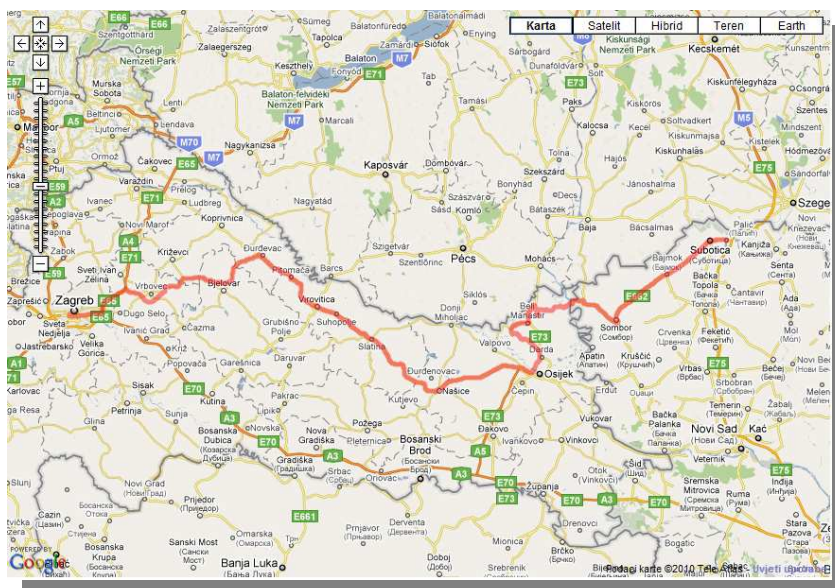
Maksimalna zabilježena brzina je 147,6km/h. To je u crvenom polju okretomjera. Rijetko vozim i prazan ovim okretajima i brzinom, izgleda da je CB osjetio da treba požuriti.

Nisam bio siguran da li ću moći držati motor dok Navigator silazi, ali nismo pali, čak smo napravili i sliku na kraju avanture Sve po propisu.

Avantura gotova, krevetu moj stižem. Kraj. Gotovo. The End. Capat.

Još samo detalji današnje vožnje

ukupno: 444km
pr. brzina: 59,55km/h
maks. brzina: 147,60km/h
Početak: 8:43
Kraj: 16:10

Navigator

Opet se budim prerano, no ovaj put odlučujem i ustati i prošetati, neka Fahrer spava. Poluglasom Fahrer mi daje intrukcije da uzmem fotić, slikali smo već Palić ali tko zna, možda mi nešto zapne za oko. Na recepciji sam promijenila 10 EUR-a, treba mi za moj jutarnji "power-pack", kavu i coca-colu, to mi doista nema smisla plaćati karticom. Za 10 EUR-a dobijam nekih 1000-1020 dinara, znajući iznose računa koje smo plaćali do sada u Srbiji, zaključujem da će mi to biti i više nego dovoljno. Jutro je prohladno i odmah po izlasku iz hotela žalim što se nisam toplije obukla, a opet cijeli dan ću biti u odijelu koje je sve osim

lagano i prozračno pa se ipak odlučujem na malo "smrzavanja". Nije samo Fahrer-u prerano, svima je čini se prerano, šetam oko hotela i po parku a nigdje nikoga, protrčao je samo pas kojeg sam sinoć hranila ćevapima. Malo sam se šetala, napravila par fotografija za koje se naknadno ispostavilo da su standardno loše, doista nemam dara za umjetničke fotografije, a onda je došlo i 7 sati pa sam odlučila pogledati da li su konačno otvorili restoran u kojem bih mogla popiti kavu. Restoran je onaj isti u kojem smo sinoć večerali i u kojem je bila svadba, vrijedni ugostitelji već su uklonili sve znakove svadbe i postavili stolove za doručak gostiju iz hotela. Kakva je to svadba s koje su svi otišli do 6-7 u jutro, oko 6 u jutro na našoj svadbi mi smo još naveliko tulili skupa s vjernom ekipom prijatelja. Naručujem kavu i coca-colu, velevažno pokušavam platiti ali novčanica je "prevelika" :o), još je rano, blagajna je prazna ali konobarica uspijeva iz svog i kolegicinog novčanika nabrojiti dovoljno da mi vrati kusur. Na blackberry-u počinjem pisati opis našeg putovanja, prelijena sam za ići u sobu po laptop ali nisam daleko stigla s pisanjem a već se i Fahrer stvorio, čini mi se da je ogladnio od sve one mesine koju je sinoć utrpao u sebe. Izbor hrane za doručak je sasvim pristojan, lijepo smo jeli i možemo dalje. Istina žao mi je što nisam probala nešto za što su rekli da je proja, bilo je žuto i izrezano na kvadratiće, ne znam što bi to bilo ali u meni za to više nije bilo mjesta.

Spakirali se i platili pa operi po ravnim i ne baš predobrim vojvođanskim cestama. Kako je cesta poprilično nezanimljiva po glavi motam filmove o tome gdje smo bili, kamo ćemo sljedeći tjedan ... i onda mi dolazi do mozga da Fahrer, osim što na forum javlja gdje smo i kako smo, isto to radi i na Facebook. Ja koristim Facebook ali cca 1 mjesечно, ako, meni je ta cijela koncepcija poslužila da pronađem većinu ekipe iz srednje škole iz Sarajeva koja se radi rata rasula po cijelom svijetu i time je za mene ispunio svoju svrhu. Fahrer pak ima malo više entuzijazma oko Face-a, stavlja on tamo i slike i prilično redovito info o tome gdje je i što radi. Zašto je to problem? Pa problem je zato što je Fahrer preko Facebook-a povezan i s nekim od članova moje obitelji a upravo neki od tih članova moje obitelji žive u Vojvodini, dapače u Somboru kroz koji ćemo danas proći i ako shvate da smo bili blizu a nismo svratili (a shvatit će) - e onda ću se opet naslušati kojekakvih komentara. 3 sekunde nakon što sam to shvatila žičam Fahrer-a da stanemo kod mojih, sat vremena maksimalno, kaže da nema problema, ajde super. Ovo doista nisam planirala, na koncu kao i mnogo toga na ovom putovanju. Do Sombora stižemo brzo i Fahrer staje na samom ulazu u mjesto, naravno da se sjetio da baš i nije lijepo doći nekome u kuću potpuno praznih ruku i šta mi kupujemo - lubenicu :o))) Fahrer traži slatku a gospođa koja ih prodaje znački mi pokazuje jednu i kaže: "Ova je ženska, sigurno je slatka". Na osnovu čega je ona zaključila da je lubenica ženska i otkad su to žene slatke - e ne znam. Na koncu šta uopće znači da je lubenica ženska?! iGo opet ludi i kaže da do adrese na koju idemo ima još 19 kilometara i da je dio tog puta makadam. Odustajem od nagovaranja, za sada, čim smo ugledali prvog taksistu molimo ga da vozi ispred nas do te i te adrese, platit ćemo. I lubenicu i taksi smo platili od onih 10 EUR-a i ostalo je još dinara i dinara.

U dvorište kod obitelji upadam u punoj opremi, s kacigom na glavi, i lubenicom od 7 kila u rukama, vidim da me ne prepoznaju. Predstavljam se jasno i glasno, znam da neće zapucati ali možda su u međuvremenu nabavili kakvog cucka pa da ne moram bježati, nisam baš brza u ovoj opremi (a ni inače).

U presipanju iz šupljeg u prazno i razmjeni obiteljskih tračeva brzo nam prolazi sat vremena, Fahrer daje neprimjetan znak glavom, vrijeme je poći dalje.

Vrlo brzo smo došli u Hrvatsku, odabiremo ne ići na autoput jer je na njemu vjerojatno gužva, nedjelja je. Nadobudno nas navodim na trasu po kojoj smo išli Crvenim prije par godina i koja je bila sasvim ugodna. Na žalost ovaj put nemam mapu koja inače ide s nama na putovanja autom i to nas je zamalo glave koštalo, nas ili BP. Srećom Fahrer je doista dobar vozač. Naime i mapa kupljena u Srbiji i iGo nas stalo s te ceste po kojoj se vozimo pokušavaju skrenuti lijevo iako lijevo uopće nema ceste, u najboljem slučaju makadam a nekada i tuđe dvorište. Iako nisam vjerovala ni jednom od tih navođenja jednom sam

ipak "posrnula" i rekla Fahrer-u da skrene lijevo, vozili smo se kratko kroz neko selo a onda je put iznenada završio makadamom, i to kao odrezan i još s visinskom razlikom između asfalta i makadama od nekih barem 10-15 centimetara. Ja nisam skužila ništa tada, uopće mi do mozga nije došlo koliko je situacija bila ozbiljna, tek kad je Fahrer po prvi put na putovanju opsovao bilo mi je jasno da je nešto jako krivo. Dalje sam bila tiho. Okrenuli smo se, i na žalost još jednom uspjeli odabrati krivu cestu i već smo bili na Podravskoj magistrali. Nije to drugo skretanje bilo nešto posebno krivo, bilo je u dobrom smjeru ali ja sam nas htjela navesti na drugu cestu i točno znam mjesto na kojem se to trebalo desiti ali na tom mjestu nije bilo križanje s tri odvojka kao što je stajalo na mapi nego s dva odvojka i mi smo odabrali krivi jer je drugi vodio na granicu sa Srbijom.

Iz moje perspektive daljnja vožnja nije vrijedna spomena sve dok nismo stali kraj neke usputne i doista loše birtije i kad je Fahrer odgovorio potvrdno na moje pitanje: "Zar nam je baš sila bila tu stati?" znala sam da nije dobro. Čini se da su umor, napor i razlike u temperaturi učinile svoje. Još kad mi je pojasnio što nam se sve moglo desiti na onom skoku s asfalta na makadam, više ni meni nije bilo dobro. Tu sad naravno dolazi do izražaja i činjenica da kad idemo motorom - ako se Fahrer-u nešto desi, jedino što ja mogu napraviti je tražiti šlep službu. Kad idemo negdje autom, neovisno o tome koliko sam loš vozač, znam upravljati motornim vozilom, nazovimo to pravim imenom, i mogu nas vratiti doma ako Fahrer-u nije dobro. To što ja radim u teoriji jeste vožnja ali daleko je to od prave vožnje. No kad je motor u pitanju, ništa od toga :o(tu je sve na Fahrer-u.

Ostatak puta do Zagreba nisam ni percipirala, stigli smo, slikali se, mačak nam se obradovao, javili smo se svima, Fahrer se samo srušio u krevet i zaspao, nakon što je uredno raspremio stvari koje je nosio sa sobom na put (respect) - i to je bilo to, by by Rumunjska i Srbija, by by avantura.

Završna misao

Već danima i vikendima se pokušavam natjerati da napišem završnu misao putovanja. Počnem o tome razmišljati, skleпам ulomak/dva u glavi, i onda, zbog neodlučnosti kakvim tonom i kojim stavom završiti, redovno odustajem. Obzirom da je prošlo više od dva mjeseca, siguran sam da ni neću biti ništa pametniji i odlučniji, ma koliko god odlagao.

Motoru, a posebno gumama i ovjesu, svaka čast. Bilo kakav drugi stav ne bi bio ispravan. On je odradio sve što je od njega zatraženo. Opreme i love bilo dovoljno, ništa mi nije ni po tom pitanju falilo. Atmosfera putovanja loša, nekako se sve događalo usiljeno, kao u nekom grču, i bez pravog užitka. Kao da je sve što radimo već sto puta proživljeno, i kao da je put prošao u neprestanom očekivanju nečeg još uzbudljivijeg i nedoživljenog. Nekako mi se čini da je krivac preveliko očekivanje. Kako svaka medalja ima svoje lice i naličje, tako sam siguran da smo zajedno krivi za to. Da li zbog nakupljenog umora izazovne godine, da li zbog toga što je cesta bila izazovna, da li zbog straha od kvara, nisam baš imao snage i vremena za navigaciju i odlučivanje o hrani / razgledavanju / odmoru. Koncentrirao sam se na vožnju i zadovoljan sam kako sam ju odradio.

Onoj trojici klaunova iz TopGear-a sam zamjerao puno toga, no što više razmišljam, sve manje imam razloga za njihovu krivicu. Sama destinacija je odlična, samo popratni sadržaji nisu onakvi na kakve smo razmaženi. Druga je stvar da smo mi ovdje došli među prvima. A biti prvi, nikad nije lagano. Sad dva mjeseca nakon našeg puta vidim da „100% Biker“ – engleski moto časopis piše o putu kroz Transilvaniju, u nastavcima. Nisam detaljno čitao tekst, ali slike su jednake našima. Definitivno lokacija s velikim potencijalom.

Vezano uz međuljudske odnose, nemam prigovora ni za jedan narod čijim zemljama smo putovali. Vidi se ogromna razlika, ali to je valjda ono što je lijepo i što daje dodatni užitak putovanjima. Kakvog bi smisla imalo otkrivati nove destinacije i ljepote, ako bi nas svugdje dočekalo sve isto?

Uglavnom, put je bio vrlo naporan psihički i fizički, ali kad bolje razmislim vrijedio je uloženog vremena i truda. I da me netko pita da li bih opet, naravno da bi, koliko teško može biti? No, svakome tko ima namjeru krenuti tim putem, preporučam bolju pripremu. Za sad nema previše turističkih uputa, ali s vremenom će ih biti.

Navigator

Šta reći nakon što je sve prošlo, i nakon tolikog vremenskog odmaka. Možda nisam trebala pročitati što je Fahrer napisao jer sad sam pod dojmom njegovih riječi.

Već smo i ljude oko sebe navikli na naša ljetna putovanja, od nas se očekuju avanture na dva kotača i zanimljive priče uz cugu. Očekujemo to i sami od sebe, dvije godine prije bile su prekrasne. Pod dojmom svega toga ali i s donekle krivim motivima krenuli smo na put za kojeg smo bili sve osim spremni. Ja sam željela pobjeći od svega a to mogu jedino dok sam na motoru, on mi je htio ispuniti želju. Mene uopće nisu zanimale lokalne atrakcije, ja sam se samo htjela voziti, u teoriji bilo mi je svejedno kamo. Fahrer je očekivao više. Bilo mi je lijepo, zahtjevno i drugačije ali lijepo. Žao mi je što smo sa sobom ponijeli višak tereta, što brige i neslaganja nismo ostavili iza sebe. Izgleda da drugačije nije išlo. Dovoljno sam stara da znam da neke stvari jednostavno nije moguće ponoviti i vjerujem da bi na sljedeće putovanje trebali poželjeti otići a ne poželjeti pobjeći ili činiti ga po navici ili radi ustupka.

Nije mi žao i vjerujem da sam ponešto naučila na ovom putovanju. A kad će sljedeće putovanje biti, tko zna?